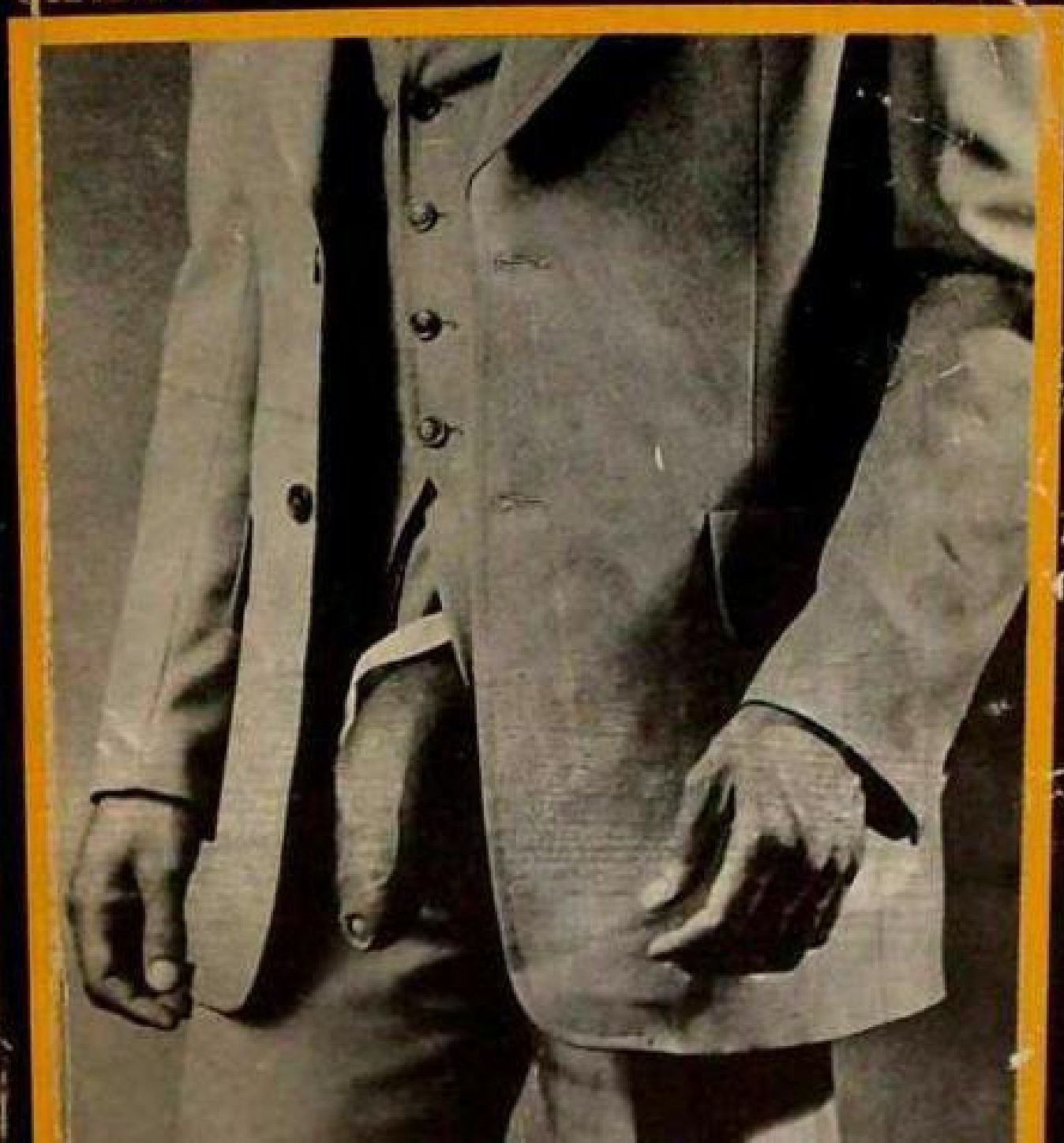

Boris Vian

PLJUVAT ĆU NA VAŠE GROBOVE

GRADINA

VUK KARADŽIĆ

Boris Vian
PLJUVAT ĆU NA VAŠE GROBOVE

kravinoff

NIŠ
GRADINA
1991.

U Bucktonu me niko nije poznao. Clem je taj grad i odabrao zbog toga; uostalom, čak da sam se i bio odao, nije mi preostalo dovoljno benzina da nastavim dalje prema Severu. Jedva pet litara. Uz moj dolar i Clemovo pismo, bilo je to sve što sam imao. Moj kovčeg nije vredan spomena. Što se tiče sadržine. Da: u prtljažniku kola imao sam revolver koji je pripadao malom, jedan jadni rabljeni 6,35.; još mu je bio u džepu kad nam je šerif došao reći da odnesemo leš i damo ga pokopati. Moram reći da sam računao na Clemovo pismo više nego na sve ostalo. To je trebalo upaliti, moralo je upaliti. Posmatrao sam svoje dlanove na volanu, svoje prste, svoje nokte. Zaista niko nije mogao naći zamerke. S te strane ništa ne preti. Možda se i izvučem...

Moj je brat Tom upoznao Clema na Fakultetu. Clem se nije ponašao prema njemu poput drugih studenata. Rado je s njim razgovarao; zajedno su pili, izlazili u Clemovom Caddyju. Toma su podnosili zbog Clema. Kada je otišao zameniti svoga oca na čelu tvornice, i Tom je shvatio da mu valja otići. Vratio se k nama. Mnogo je naučio, i bez poteškoća su ga postavili za učitelja u novoj školi. A onda je ta priča s malim sve upropastila. Ja sam bio dovoljno licemer da ćutim, ali mali ne. On u tome nije video ništa loše. Otac i brat devojke su ga sredili.

I otud pismo mog brata Clemu. Nisam više mogao onde ostati, i on je zatražio od Clema da mi nešto pronađe. Ne predaleko, da me može s vremena na vreme viđati, ali dovoljno daleko da nas niko ne prepozna. Smatrao je da sa mojim izgledom i karakterom ne reskiramo baš ništa. Možda je bio u pravu, ali ja sam se svejedno sećao maloga.

Upravnik knjižare u Bucktonu; eto mog novog posla. Trebalo je da stupim u vezu s pređašnjim upravnikom i u tri dana se upoznam s poslom. Menjao je mesto, napredovao u službi, i žurilo mu se.

Bilo je sunčano. Ulica se sada zvala Pearl-Harbour Street. Clem to verovatno nije znao. Na tablama se moglo pročitati i pređašnje ime. Na 270 sam ugledao trgovinu i zaustavio Nash ispred vrata. Upravnik je prepisivao brojke na liste, sedeći iza blagajne; bio je to

čovjek srednjih godina, tvrdih plavih očiju i svetle plave kose, kako sam video otvarajući vrata. Pozdravio sam ga.

- Dobar dan. Šta biste želeli?

- Imam za vas ovo pismo.

- Ah! Vas moram uputiti u posao. Dajte da vidim pismo.

Uze ga, pročitao, presavijao i vratio mi.

- Nije komplikovano, reče. Evo robe. (Napravio je polukružnu gestu). Računi će biti gotovi večeras. Što se tiče prodaje, reklame i ostalog, sledite upute inspektora i papire koje ćete dobijati.

- Ima više prodavnica?

- Da. Podružnice.

- Dobro, potvrdih. Šta se najviše prodaje?

- Oh! Romani. Loši romani, ali to se nas ne tiče. Religiozne knjige ne idu loše, a ni udžbenici. Ne mnogo dečjih knjiga, ni ozbiljnih. Oko tih se nikad nisam posebno trudio.

- Religiozne knjige, za vas, nisu ozbiljne.

Prešao je jezikom usnama.

- Nemojte mi stavljati u usta ono što nisam rekao.

Od srca se nasmejao.

- Nemojte me preozbiljno shvatiti, ni ja u to baš mnogo ne verujem. Pa dobro, dat ću vam jedan savet. Nemojte da ljudi to primete, i idite svake nedelje slušati jer će vas inače brzo otpošti.

- Oh! u redu, reko. Ići ću slušati pastora.

- Evo vam, reče pružajući mi list papira. Proverite. To je obračun za prošli mesec. Vrlo je jednostavno. Sve knjige šalje matična kuća. Treba samo beležiti ulaske i izlaske, u tri primerka. Dolaze pokupiti novac svakih petnaest dana. Isplaćuju vas vas čekom, s malim postotkom.

- Dajte, reko.

Dohvatio sam papir i seo na niski pult zakrčen knjigama koje su mušterije povadile s polica, i koje on verovatno nije imao vremena vratiti na mesto.

- Šta se ovde može raditi? upitah.

- Ništa, reče. U dragstoru preko puta ima devojaka, a burbona kod Rikarda, dva bloka niže.

Nije bio neprijatan, s tim svojim naprasitim načinom.

- Koliko ste već dugo ovde?

- Pet godina, reče. Imam još pet za odraditi.
- A onda?
- Radoznali ste.
- Sami ste krivi. Zašto ste rekli još pet? Nisam vas ništa pitao. Usta mu se malo umekšaše, a oči nabraše.
- Imate pravo. Dakle, još pet godina i povlačim se iz ovog posla.
- Da biste radili... šta?

- Pisao, reče. Pisao bestselere. Samo bestselere. Istorijske romane, romane u kojima će Crnci spavati s Belkinjama i neće ih linčovati, romane s nevinim mladim devojkama koje uspevaju odrasti nedirnutе usred odvratnog ološa predgrađa.

Isceri se.

- Bestselere, nego što! I krajnje originalne i smele romane. Ovde je lako biti smion; treba samo reći ono šta bi svi mogli videti kad bi hteli.
- Uspeti ćete, rekoh.
- Jasno, uspet ću. Već imam šest gotovih.
- Nikada ih niste pokušali objaviti?
- Ja nisam prijatelj ili prijateljica urednika, a nemam dovoljno novaca da ih sam uložim.
- Dakle?
- Dakle, za pet godina ću imati dovoljno novaca.
- Sigurno ćete uspeli, zaključih.

Tokom dva naredna dana posla nije uzmanjkalo, unatoč zaista jednostavnom funkcionisanju prodavnice. Trebalo je ažurirati narudžbenice, a Hansen - to je bilo upravnikovo ime - mi je dao sitne obavesti o mušterijama od kojih su neki redovno dolazili s njim razgovarati o književnosti. O tome su znali onoliko koliko se moglo naučiti iz Saturday Review ili književne stranice lokalne novine koja je ipak imala šezdeset hiljada tiraž. Zadovoljavao sam se slušanjem njihovih diskusija s Hansenom i pokušavao im popamtiti imena i lica jer pozdraviti kupca imenom čim kroči u trgovinu, u knjižari znači mnogo više nego drugde.

Dogovorio sam se s njim o stanovanju. Preuzet ću njegove dve sobe iznad dragstora preko puta. Dao mi je nekoliko dolara predujma da bih mogao tri dana stanovati u hotelu, i bio je dovoljno pažljiv da sa mnom deli dva od tri svoja obroka; tako je sprečavao da moj dug prema njemu preterano naraste. To je bio zgodan tip.

Brinula me je ta njegova priča o bestselerima; bestseler se ne piše tek tako, čak i ako imaš novaca. A možda je bio nadaren. Nadao sam se da jest.

Trećega me je dana poveo kod Rikarda da nešto popijemo pre ručka. Bilo je deset sati, poslepodne je trebalo da otputuje.

To će biti naš poslednji zajednički obrok. Zatim ću ostati sam pred mušterijama, gradom. Morao sam se držati. Već je bila sreća šta sam naleteo na Hansena. S mojim dolarom, bio bih mogao živeti tri dana prodavajući trice, a ovako sam bio zbrinut do daske. Otputovat ću dobro opskrbljen.

Kod Rikarda je bilo uobičajeno mesto, čisto, ružno. Mirisalo je po prženom luku i uštipcima. Jedan je bezvezni tip iza šanka rastreseno čitao novine.

- Šta ćete? upita.

- Dva bourbona, naruči Hansen upitavši me pogledom.

Prihvatih.

Konobar nam ga da u velikim čašama, s ledom i slamkama.

- Uvek ga pijem ovako, objasni Hansen. Vi ne morate...

- U redu je, rekoh.

Ako nikada niste pili ledeni burbon na slamku, ne možete zamisliti taj učinak. To je kao mlaz vatre koji vam udari nepce. Slatka vatra, strašno.

- Odlično! priznah.

Pogled mi pade na moj lik u ogledalu. Izgledao sam potpuno ošamućen. Već neko vreme nisam pio. Hansen se stade smeјati.

- Ne pijete, reče. Čovek se brzo navikne, nažalost. No, nastavi, sad ću morati utuviti svoje manije konobaru u sledećem baru gde ću se poјiti...

- Žao mi je šta odlazite, rekoh.

Nasmeје se.

- Da ja ostajem, vi ne biste bili ovde... Ne, nastavi, dobro je što idem. Više od pet godina, bogamu!

Isprazni svoju čašu jednim jedinim usisajem i naruči drugu.

- Oh! Brzo ćete se snaći. Odmerio me od glave do pete. Simpatični ste. Ima kod vas nešto šta čoveku nije sasvim jasno. Vaš glas.

Nasmeših se, ne odgovorivši. Vraški tip.

- Glas vam je previše pun. Niste pevač?

- Oh! Pevam ponekad, za zabavu.

Više nisam pevao. Pre, da, pre te priče s malim. Pevao sam i pratio se na gitari. Pevao sam Handyjev bluz i stare pesme iz New Orleansa, i druge koje sam komponovao na gitari, ali više mi se nije svirala gitara. Trebalo mi je novaca. Mnogo. Da bih imao ostalo.

- Dobit ćete svaku ženu, s tim glasom, reče Hansen.

Slegnuh.

- To vas ne zanima?

Opali me dlanom po leđima.

- Otiđite se promovati po dragstoru. Sve ćete ih naći onde. U gradu imaju klub. Klub bobby-soxersa. Znae, mladi koji nose crvene čarape i prugaste veste, koji pišu Frankieu Sinatri. Skupljaju se u dragstoru. Bit će da ste ih već videli. Zapravo, ne, bili ste gotovo čitave dane u dućanu.

Uzeh i sam još jedan bourbon. Kružio mi je duboko u rukama, u nogama, u čitavom telu. Tamo dole su nam nedostajali bobby-soxersi. Želeo sam ih. One od petnaest, šesnaest godina, s isturenim grudima ispod pripijenih vesta, one to rade brzo, kučkice, dobro to znaju. Jarko žute ili jarko zelene čarape, pravilno nameštene u niske cipelice; i široke suknje, obla kolena; i uvek sede na zemlji, s razmaknutim nogama nad belim gaćicama. Da, volim ih, te bobby-soxerse.

Hansen me je promatrao.

- Sve idu, reče. Ne riskirate bog zna šta. One poznaju mnoga mesta gde vas mogu odvesti.

- Nemojte misliti da sam neka svinja, reko.

- Oh! ne, reče. Hteo sam reći, gde vas mogu odvesti na ples i piće.

Nasmeši se. Izgledao sam zainteresirano, bez sumnje.

- Čudne su, reče. Posećivat će vas u dućanu.

- Šta bi onde radile?

- Kupuju vam fotografije glumaca, i, kao slučajno, sve knjige o psihoanalizi. Hoću reći medicinske knjige. Sve studiraju medicinu.

- Dobro, progundah. Videt ćemo već...

Mora da sam ovaj put prilično dobro glumio ravnodušnost, jer je Hansen stao govoriti o nečem drugom. Zatim smo ručali, i on je otišao oko dva sata poslepodne. Ostao sam sam ispred trgovine.

II

Mislim da sam onde bio već petnaest dana kada sam se počeo dosađivati. Sve to vreme nisam napuštao dućan. Prodaja je dobro išla. Knjige su se uzimale, a što se tiče reklame, sve je bilo napravljeno unapred. Svake je nedelje, zajedno s pošiljkom knjiga, matična kuća slala brošure i prospekte koje je trebalo staviti na dobro mesto na polici, ispod odgovarajuće knjige ili na dohvat oku. U tri četvrtine slučajeva bilo je dovoljno pročitati trgovački sažetak i otvoriti knjigu na tri ili četiri različite strane da bi se dobila zadovoljavajuća predodžba o njenom sadržaju - u svakom slučaju, dovoljna za odgovor jadniku koji bi naseo tim trikovima: ilustrovani ovitak, brošura i fotografija autora s biografskom beleškom. Knjige su vrlo skupe, i to ipak nečemu služi; to je dokaz da ljudima nije do dobre književnosti; oni žele pročitati knjigu koju im je preporučio njihov klub, o kojoj se priča, i baš ih briga šta je unutra.

Nekih knjiga sam dobijao čitavu gomilu, s upozorenjem da ih izložim zasebno, i prospekte koje sam trebao podeliti. Stavljao sam ih na hrpu uz blagajnu, i u svaki paket s knjigama ubacivao po jedan. Niko nikada ne odbija prospekt na sjajnom papiru, a onih su nekoliko onde napisanih rečenica upravo ono što treba mušterijama poput ovdašnjih. Matična je kuća koristila taj način za pomalo skandalozne knjige - a te bi planule istog poslepodneva.

Iskreno govoreći, zapravo se i nisam dosađivao. Ali sam se počeo mehanički snalaziti u trgovačkoj rutini, i imao sam vremena misliti na ostalo. I upravo me je to činilo nervoznim. Predobro mi je išlo.

Bilo je lepo. Leto se završavalo. Grad je mirisao po prašini. Kod reke, dole, pod stablima mora da je bilo sveže. Od moga dolaska još nisam izašao, i uopšte nisam poznavao okolinu. Trebala mi je mala promena zraka. Ali posebno me je mučila jedna druga potreba. Trebale su mi žene.

Nakon šta sam tog poslepodneva, u pet sati, navukao gvozdenu zavesu, nisam se, kao obično, vratio u dućan raditi u svetlu živine svetiljke. Uzeo sam šešir i krenuo, sa sakoom preko ruke, ravno u dragstor preko puta. Stanovao sam odmah iznad. Unutra ih je bilo troje. Jedan mali od nekih petnaestak godina i dve devojke - otprilike iste dobi. Odsutno su me promotrili i ponovo zagnjurili u svoje čaše s

ledenim mlekom. Zamalo sam se izbljuvao od samog prizora te stvari. Srećom, protuotrov je bio u džepu sako.

Seo sam uz bar, na stolicu razmaka od višlje od dveju devojaka. Konobarica, smeđokosa i prilično ružna, neodlučno podigne glavu primetivši me.

- Šta imate bez mleka? rekoh.

- Limunadu? predloži. Grejp? Paradajz? Coca-Cola?

- Grejp, rekoh. Ne sasvim punu čašu.

Posegnuh u sako i otčepih pljosku.

- Ovde se ne pije alkohol, mlitavo je protestovala konobarica.

- Ma u redu. To mi je lek, iscerih se. Ne bojte se za dozvolu...

Pružih joj dolar. Tog jutra sam dobio ček. Devedeset dolara nedeljno. Clem je poznavao prave ljude. Uzvрати mi novac a ja joj ostavih veliku napojnicu.

Grejp s bourbonom baš i nije nešto, ali je bolje nego ništa, ipak. Osećao sam se bolje. Izvući ću se. Izvukao sam se. Ono troje dece me je promatralo. Za te balavce, tip od dvadeset šest godina, to je starac; nasmešio sam se maloj plavoj; imala je nebeskoplavi pulover isprugan belim, bez ovratnika, i rukave podvinute do lakta, i bele čarapice u cipelama s čvrstim potplatama od krepa. Bila je zgodna. Lepo razvijena. To mora da je pod dlanom čvrsto kao zrele šljive. Nije nosila grudnjak, i vršci su se ocrtavali kroz pamučnu tkaninu.

- Vruće, ne? dobacih.

- Ubitačno, reče protežući se.

Pod njenim pazusima, videle su se dve mrlje vlage. To mi nešto učini. Ustadoh i ubacih pet centi u prorez džuboksa koji se nalazio onde.

- Dovoljno hrabra za ples? rekoh krenuvši prema njoj.

- Oh! Ubit ćete me! reče.

Prilepi mi se tako blizu da mi se preseče dah. Imala je miris čistog deteta. Bila je vitka, i mogao sam doseći njeno desno rame njenom desnom rukom. Podigoh dlan i kliznuh prstima tačno ispod grudi. Drugo dvoje nas je promatralo, zatim su i oni zaplesali. Bila je to stara pesma, Shoo Fly Pie , Dinah Shore. Pevušila je usporedno s pločom. Kada je videla da plešemo konobarica je podigla nos sa svoga časopisa, i ubrzo ga ponovo spustila.

Nije imala ništa ispod pulovera. To se odmah osećalo. Bilo mi je drago što se ploča zaustavila, još dve minute i više ne bih bio za pokazivanje. Ona se odvoji od mene, vrati na svoje mesto i pogleda me.

- Ne plešete loše za jednog odraslog... reče.
- Deda me je naučio, reko.
- Vidi se, podrugne se. A nije ni bilo mnogo, za taj novčić...
- Što se svinga tiče sigurno ste bolji, ali vas mogu naučiti druge stvarčice.

Sklopila je dopola oči.

- Stvarčice koje rade veliki?
- Ovisi o vašoj nadarenosti.
- Već vidim kamo smerate...
- Budite sigurni da ne vidite kamo smeram. Ima li neko od vas gitaru?

- Svirate gitaru? reče dečak.

Izgledao je kao da se naglo probudio.

- Pomalo sviram gitaru, reko.
- Onda i pevate, valjda, reče druga devojka.
- Pevam pomalo...
- Ima glas Caba Callowaya, našali se prva.

Izgledala je povređena što mi se i drugi obraćaju. Polako ću.

- Odvedite me negde gde postoji gitara, reko posmatrajući je, pa ću vam pokazati šta mogu. Nisam baš W.-C. Handy, ali znam svirati blues.

Uzvrati mi pogled.

- Dobro, reče, idemo k B.J.
- On ima gitaru?
- Ona ima gitaru, Betty Jane.
- To je mogao biti i Baruch Junior, našalih se.
- Nego šta! reče ona. Tu stanuje. Dođite.
- Idemo odmah? upita dečak.
- Zašto ne! reko. Treba je dovesti u red.
- O.K. reče dečak. Zovem se Dick. Ovo je Jicky.

Pokazao je onu s kojom sam plesao.

- Ja sam Judy, reče druga devojka.
- Ja sam Lee Anderson, reko. Vodim knjižaru preko puta.

- Znamo, reče Jicky. Znamo već petnaest dana.

- To vas toliko zanima?

- Jasno, reče Judy. U ovom kraju nedostaje muškaraca.

Sve četvero izađosmo dok je Dick protestovao. Izgledao je prilično uzbuđen. Preostalo mi je još dovoljno bourbona da ih još malo uzbudim kad bude potrebno.

- Sledim vas, rekoh kad smo se našli vani.

Dickov je kabriolet, stari model Chryslera, čekao pred vratima. Uzeo je obe devojke napred, a ja sam se smestio na stražnje sedište.

- Šta radite u civilnom životu, mladi ljudi? upitah.

Kola su pristojno krenula, a Jicky se osloni kolenima na prednju ploču i okrene licem prema meni da odgovori.

- Radimo, reče.

- Studiranje?... nabacih.

- To i druge stvari...

- Da dođete tu odstraga, rekoh jačim glasom zbog vetra, bilo bi ugodnije razgovarati.

- Ma kako ne, promrmlja.

Ponovo je dopola zatvorila oči. To mora da je pokupila u nekom jeftinom filmu.

- Ne da vam se upasti u nepriliku, ha?

- U redu je, reče.

Dohvatio sam je za ramena i prebacio preko naslona sedišta.

- Eh! Vi tamo! reče Judy okrenuvši se. Imate neki čudan način razgovora.

Ja sam upravo premeštao Jicky na svoju levu stranu i spremao se da je ščepam za pravo mesto. Stvarno nije loše stajalo. Izgledalo je da ima smisla za šalu. Poseo sam je na kožnato sedalo i stavio joj ruku oko vrata.

- Polako, sada, rekoh. Ili ću vas izlupati po dupetu.

- Šta imate u toj boci? upita.

Sako mi je bio na kolenima. Kliznula je rukom pod tkaninu, i ne znam je li to učinila namerno, ali ako jest, grozno je dobro gađala.

- Ne mičite, rekoh izvlačeći njenu ruku. Poslužit ću vas.

Odvrnulo sam niklani čep i pružio joj pljosku. Dobro je potegla.

- Nemoj sve! pobuni se Dick.

Posmatrao nas je u retrovizoru.

- Dodajte, Lee, krokodilčino...
- Ne bojte se, ima još.

Uhvati volan jednom rukom, a drugom izmahne zrakom prema nama.

- Ne zezaj se! posavetuje ga Judy. Nemoj da završimo u grabi!...
- Vi ste dakle hladna glava u društvu, dobacih joj. Nikad ne gubite hladokrvnost?
- Nikad! reče.

Ščepala je pljosku u trenutku kada mi ju je Dick vraćao. A kad mi ju je pružila, bila je prazna.

- Dakle, rekoh odobravajući, je li bolje?
- Oh!... Pa i nije tako loše... reče.

U očima sam joj video suze, ali dobro je to podnela. Glas joj je bio malo prigušen.

- A sad više nema za mene... reče Jicky.
- Potražit ćemo još, predložih. Hajdemo po tu gitaru, a zatim ćemo se vratiti kod Ricardoa.
- Sretni ste, reče dečak. Nama niko neće prodati.
- To ti je kad izgledaš tako mlad, rekoh rugajući se.
- Nismo baš tako jako mladi, progundā Jicky.

Stala se vrpeljiti, pa se namestila tako da sam trebao samo skupiti prste da se zabavim. Kabriolet se iznenada zaustavi, i ostavih da mi ruka nehajno visi uz njenu nadlakticu.

- Odmah ću, objavi Dick.

Izađe i potrči prema kući. Bila je to jedna u nizu onih koje je očito isti poduzetnik izgradio na parceli. Dick se iznova pojavi na tremu. Držao je gitaru u lakiranoj navlaci. Zalupi za sobom vrata i u tri skoka dođe do kola.

- B.J. nema, objavi. Šta da radimo?
- Vratit ćemo joj je, rekoh. Penjite se. Idemo Ricardou, da napunim ovo.
- Steći ćete lep ugled, reče Judy.
- Oh! rekoh uvereno. Odmah će biti jasno da ste me vi odvukli na svoje prljave orgije.

Prevalismo isti put u suprotnom smeru, ali gitara mi nije dala mira. Rekoh dečaku da zaustavi podalje od bara, a ja odoh napuniti

pljosku. Kupio sam još jednu i vratio se k grupi. Dick i Judy su, klečeći na prednjem sedištu, energično raspravljali s plavušom.

- Šta vi mislite, Lee? reče dečak. Idemo se kupati?

- Može, rekoh. Hoćete li mi posuditi gaćice? Nemam ništa ovde...

- Oh! Sredit ćemo to!... reče.

Krenuo je, i izađosmo iz grada. Gotovo odmah krene prečicom, jedva dovoljno širokom za Chrysler, i jezivo loše održavanom. Neodržavanom, zapravo.

- Imamo sjajno mesto za kupanje, reče uvereno. Nikad nikoga! A voda!...

- Reka s pastrmkama?

- Da. Šljunak i beli pesak. Tamo niko nikad ne dolazi. Mi jedini idemo ovim putem.

- Vidi se, rekoh pridržavajući čeljust koja mi je zamalo otpadala od drndanja. Trebali biste menjati kabriolet za buldožer.

- To je deo zabave, objasni. To je razlog zbog kojeg se ovuda ne muvaju oni blazirani tipovi.

Ubrza, a ja preporučih svoje kosti Gospodinu. Put naglo skrene, a zatim, nakon petsto metara, nestane. Dalje je bila samo šikara. Krajsler se naglo zaustavi ispred visokog jablana, a Dick i Judy iskoče van. Izađoh prvi, i dohvatih Jicky u letu. Dick je pokupio gitaru i požurio napred. Krenuh za njim. Ispod granja je vodio uzak prolaz, i odjednom smo ugledali reku, svežu i prozirnu poput čaše gina. Sunce je bilo nisko, ali vrućina nije jenjavala. Jedna je strana toka podrhtavala u seni a druga blago iskrila pod kosim zrakama. Gusta, suha i meka trava spuštala se do vode.

- Nije loše ovo tu, rekoh odobravajući. Sami ste to našli?

- Nismo baš tako glupi da ne bi, reče Jicky, i dobih za vrat krupni grumen suhe zemlje.

- Ako ne budete pazile, zapretih, nema više mlekca.

Potapšah se po džepu da dam težinu svojim rečima.

- Oh! Ne ljutite se, stari pevaču bluesa, reče ona. Pokažite radije šta znate.

- One gaćice? upitah Dicka.

- Ne brinite za to, reče. Nema nikoga.

Osvrnuh se. Judy je već svukla majicu. Naravno da ispod nije imala bog zna šta. Suknja joj klizne niz noge, i u tren oka u zrak odleteše

cipele i čarape. Ispruži se u travu potpuno gola. Mora da sam izgledao prilično glupo, jer mi se nasmejala u brk tako podrugljivo da sam se jedva suzdržao. Dick i Jicky se, isto takvi, srušiše do nje. Najsmešniji je od svega što sam upravo ja izgledao smeten. Primitih ipak mršavost dečaka čija su rebra stršala pod preplanulom kožom.

- O.K., rekoh, ne vidim zašto bih pazio na formu.

Namerno nisam žurio. Znao sam šta vredim gol, i uveravam vas da su se imali vremena u to uveriti dok sam se svlačio. Dobro sam se protegnuo i seo do njih. Još se nisam bio sasvim umirio nakon mog malog okršaja s Jicky, ali nisam učinio ništa da bilo šta sakrijem. Verujem da su očekivali da ću se ispuhati.

Dohvatih gitaru. Bila je to odlična Ediphone. Nije baš ugodno svirati sedeći na zemlji, pa se obratih Dicku:

- Nemate ništa protiv da odem do auta po jastuk?

- Idem s vama, reče Jicky, i stade poput jegulje promicati granjem.

Bilo je čudno videti to telo deteta, pod tom glavom starlete, usred grmlja ispunjenog tamnim senama. Spustih gitaru i krenuh za njom. Izmakla je, i kada sam stigao do kola ona se već vraćala, opremljena teških kožnim sedištem.

- Dajte mi! rekoh.

- Pustite me na miru, Tarzane! vikne.

Nisam slušao njene proteste, i bezobzirno je ščepah odostraga. Ona ispusti jastuk i prepusti se. Kao da sam dohvatio majmunicu. Mora da je shvatila, i stade se opirati što je bolje umela. Počeh se smejati. To mi se sviđalo. Trava je bila visoka, na tom mestu, i meka kao napuhani madrac. Ona sklizne na tlo i ja joj se pridružih. Borili smo se poput divljaka. Bila je preplanula do vršaka grudi, bez onih belega od grudnjaka koji toliko nagrđuju gole devojke. I glatka poput kajsije, gola poput devojčice, ali, kada sam uspeo zadržati je pod sobom, shvatih da o tome zna više od devojčice. Bila je to najbolja tehnika koju sam iskusio u mnogo meseci. Pod prstima, osetio sam njena glatka i ulegnuta križa, i niže, njene guzove čvrste poput lubenica, a onda me, u trenutku kada sam se opustio, odgurne poput vreće i stade trčati, preda mnom, prema reci. Pokupih jastuk i potrčah za njom. Ona se odrazi s ruba vode i uroni bez pljuska.

- Već se kupate?

Bio je to Judyin glas. Žvakala je vlat vrbe, ispružena na leđima, podignutih ruku. Izvaljen pokraj nje, Dick joj je milovao bedra. Jedna je od dve pljoske ležala na tlu, prevrnutu. Ona vide moj pogled.

- Da... prazna je!... Zasmeja se. Ostavili smo vam jednu...

Jicky se brčkala na drugoj strani toka. Posegnuh u sako i dohvatih drugu bocu, zatim uskočih. Voda je bila mlaka. Osećao sam se u vrhunskoj formi. Zaplivah svom snagom i pridruživ joj se usred reke. Bilo je možda dva metra dubine, a struja gotovo da se nije osećala.

- Jeste li žedni? upitah održavajući se na površini jednom rukom.

- Vi mi pričate! potvrdi ona. Grozno vam je to ponašanje pobednika rodea!

- Dođite, rekoh. Okrenite se na leđa.

Ona zaplovi na leđima, a ja kliznuh pod nju, s jednom rukom prebačenom preko njena torza. Drugom joj pružih pljosku. Ona je dohvati, a je pustih da mi prsti kliznu uz njena bedra. Polako joj raširih noge, i ponovo je uzeh, u vodi. Ona se osloni na mene. Bili smo gotovo uspravni, i micali smo se upravo dovoljno da ne potonemo na dno.

III

To je tako išlo do septembra. U njihovom je društvu bilo još petoro ili šestoro dečice, devojaka i dečaka: B.J., vlasnica gitare, prilično loše građena, ali s kožom izvanredna mirisa, Susie Ann, još jedna plavuša, ali krupnija od Jicky, i jedna beznačajana smeđokosa koja je po čitave dane plesala. Momci su bili glupi kako sam samo poželjeti mogao. Nije mi padalo na pamet da s njima izađem u grad: moje bi se prisustvo brzo pročulo krajem. Nalazili smo se kod reke, a oni nisu govorili o našim susretima jer sam za njih bio zgodan izvor bourbona i gina.

Imao sam sve devojke jednu za drugom, ali bilo je to prejednostavno, pomalo mučno. One su to radile s jednakom lakoćom s kojom su prale zube, radi higijene. Bili su poput čopora majmuna, raspušteni, proždrljivi, vrištavi i pakosni; to mi je zasad odgovaralo.

Često sam svirao gitaru; već bi i to bilo dovoljno, čak i da nisam bio u stanju izlupati po dupetu sve te momke odjednom, i to jednom rukom. Učili su me lokalne izraze i swing; nije me stajalo nimalo muke da u tome budem uspešniji od njih. Nije to bila njihova greška.

Međutim, ponovno sam stao razmišljati o malom, i loše sam spavao. Dva puta sam video Toma. Uspevalo mu je da se dobro drži. Tamo dole se više o tome nije govorilo. Ostavljali su Toma na miru u njegovoj školi, a mene i tako nisu nikada mnogo viđali. Otac Anne Moran je poslao kćerku na čuveni Fakultet; nastavljao je posao sa sinom. Tom me je upitao da li je sa mnom sve u redu, a ja mu rekoh da mi se bankovni račun popeo na stovadeset dolara. Trošio sam samo na alkohol, a knjige su se i dalje dobro prodavale. Računao sam na povišicu krajem leta. Savetavao mi je da ne zapostavljam svoje religijske obaveze. Te sam se stvari zapravo mogao otresti, ali sam sve udesio da se ni ovde ništa ne posumnja. Tom je verovao u Boga. Ja sam išao na nedeljnu službu kao i Hansen, ali mislim da čovek ne može ostati bistre pameti i verovati u Boga, a ja sam morao ostati bistre pameti.

Nakon crkve smo se nalazili kod reke i onde smo izmenjivali devojke, bestidno kao kakav prokleti majmunski čopor, a to smo i bili,

velim vam. A onda je leto završilo bez da smo osetili, i započele su kiše.

Često sam navraćao do Ricardoa. S vremena na vreme bih otišao do dragstora da uzmem meru nekoj od lokalnih mačkica; odista, počinjao sam govoriti lokalni sleng bolje od njih, a imao sam i prirodnih sklonosti za to. S letovanja se stala vraćati čitava gomila najvažnijih tipova Bucktona, dolazili su s Floride, Santa Monice, šta ja znam odakle... Svi lepo pocrneli, plavi, ali ne više nego mi koji smo ostali uz reku. Knjižara je postala jedno od njihovih sastajališta.

Ovi me još nisu poznavali, ali imao sam dovoljno vremena i nisam žurio.

IV

A onda se vratio i Dexter. O njemu su mi toliko pričali da su me bolele uši. Dexter je stanovao u jednoj od najotmenijih kuća u skupom dijelu grada. Roditelji su mu ostali u New Yorku, a on je čitave godine boravio u Bucktonu, jer je imao osetljiva pluća. Bili su poreklom iz Bucktona, a to je grad u kojem se može studirati jednako dobro kao i drugde. Poznavao sam već Dexterov Packard, njegove golf klubove, njegov radio, njegov podrum i njegov bar, kao da sam kod njega proveo čitav život: nisam se razočarao kad sam ga ugledao. Stvarno je bio bedna hulja kakva je i trebao biti. Mršav tip, tamnokos, pomalo indijanskog izgleda, podmuklih crnih očiju, kovrdžave kose, i malena usta ispod velikog svinutog nosa. Imao je grozne ruke, goleme mlatove s ostriženim noktima, kao nasadenim popreko, širim nego dužim i podbuhlim poput noktiju nekoga ko nosi zlo.

Svi su kaskali za Dexterom kao psi za komadićem jetre. Izgubio sam malo na važnosti kao dobavljač alkohola, ali preostala mi je gitara, a i rezervisao sam im nekoliko trikova sa stepom o kojem nisu znali bas ništa. Imao sam vremena. Trebao mi je jedan pravi komad, i znao sam da ću u Dexterovom društvu sigurno naći ono čemu sam se nadao, jer sada sam svake noći sanjao maloga. Mislim da sam se dopao Dexteru. Zapravo me je trebao mrzeti zbog mojih mišića i stasa, a i zbog gitare, ali to ga je privlačilo. Imao sam sve ono što je njemu nedostajalo. A on je imao love. Bili smo stvoreni da se dobro razumemo. Osim toga, on je shvatio, odmah na početku, da sam spreman na mnogo toga. Nije naslućivao moje stvarne namere; ne, nije išao tako daleko; a kako bi i mogao naslutiti više nego drugi? Naprosto je držao, mislim, kako će nam uz moju pomoć upaliti nekoliko osobito paprenih orgijica. I što se toga tiče, nije se varao.

Sada su već gotovo svi bili u gradu; počeo sam držati kurseve iz prirodnih nauka, geologije, fizike, i drugih stvari tog tipa. Svi su mi slali svoje poznanike. Devojke su bile grozne. S četrnaest su se godina već nameštale za pipanje, a ipak se treba pomučiti da se nađe razlog za pipanje pri kupovini knjiga... Ali uvek je uspevalo: tražile su da im opipam bicepse da proverim učinak letovanja, onda se, malo po malo, prelazilo na bedra. Preterivale su. No imao sam

ipak nekoliko ozbiljnih mušterija i održavao sam situaciju pod kontrolom. Ali te su devojčice u svako doba dana bile uspaljene kao koze, i vlažne da je kapalo po podu. Jasno, ako si profesor na fakultetu sigurno nemaš kada predahnuti, ako su stvari tako jednostavne već za običnog prodavača knjiga. Kada su započela predavanja, imao sam malo više mira. Dolazile su samo poslepodne. Ono šta je grozno je da su me i dečaci jednako voleli. Ni muško ni žensko, ta stvorenja; osim nekoliko njih već građenih poput muškaraca, svi su drugi nalazili jednako zadovoljstva koliko i devojke u tome da ih propuštam kroz šape. I uvek njihova manije da bilo gde plešu. Ne sećam se da sam ih video petoro zajedno a da nisu počinjali pevušiti neku staru stvar i pritom se tresli. To mi se sviđalo, to su pokupili od nas.

Moj me izgled više nije ni najmanje brinuo. Mislim da je bilo nemoguće posumnjati. Dexter me je uplašio na jednom od poslednjih kupanja. Bio sam izigravao ludu, gol golcat, s jednom od devojaka, koju sam bacao u zrak i dočekivao na ruke kao lutku. Posmatrao nas je, ispružen na truhu iza mene. Kakav gadan prizor, taj kržljavac s ožiljcima od punktiranja na leđima; dva puta je imao pleureziju. Pogledao me odozdo i reko:

- Niste građeni kao ostali, Lee, imate spuštenu ramena kao crni bokser.

Ispustio sam devojku i postao oprezan, plesao sam oko njega i izvikivao reči svoje kompozicije, i svi su se smejali, ali to me je gnjavilo. Dexter se nije smejao. Nastavio me je posmatrati.

Navečer sam se pogledao u ogledalu iznad umivaonika, i sada sam se ja stao smejati. S mojom plavom kosom, s tom ružičastom i belom kožom, zaista, nisam ništa riskirao. Dočepat ću ih se. Dexter je govorio iz zavisti. A osim toga, ja zaista imam spuštenu ramena. Šta u tome ima loše? Malo kad sam spavao tako dobro kao te noći. Dva dana kasnije, za vikend, upriličili su zabavu kod Dextera. Večernja odela. Otišao sam iznajmiti smoking, i trgovac ga je na brzinu prepravio; bit će da je tip koji ga je pre mene nosio bio otprilike moga stasa. Besprekorno mi je stajao.

Te sam noći ponovo mislio na maloga.

V

Kada sam ušao k Dexteru, shvatio sam zašto večernja odela: naše se društvo izgubilo u glavnini dobrostojećih prikaza. Odmah sam ih prepoznao: lekar, pastor, i drugi od te sorte. Crni je sluga došao uzeti moj šešir, a primetio sam ih još dvoje. Zatim me je Dexter dohvatio za ruku i predstavio me svojim roditeljima. Shvatio sam da mu je rođendan. Majka mu je bila nalik: mršava tamnopuska ženica gadnih očiju, i njegov otac, jedan od onih koje čovek želi polako ugušiti njihovim vlastitim jastukom, toliko izgledaju kao da vas ne vide. B J., Judy, Jicky i ostale su u večernjim haljinama izgledale vrlo negovano. Nisam mogao a da ne mislim na njihove pičke gledajući ih kako izvode pijući koktel i prihvatajući pozive za ples od tih ozbiljnih tipova s naočarima. S vremena na vreme smo namigivali da ostanemo u vezi. Očajno.

Čovek je zaista imao šta piti. Dexter je ipak znao dočekati društvo. Sam sam se predstavio jednoj ili dvema devojkama s kojima sam plesao rumbu i pio sam, nije bilo bog zna šta drugo za raditi. Jedan mi je dobar bluz s Judy stavio srce na mesto; ona je bila jedna od onih koje sam najrađe jebao. Izgledalo je kao da me izbegava, a ja je nisam pokušavao imati češće nego druge, ali sam mislio, te noći, da neću izvući živu glavu iz njenih bedara; Gospode, koja vrelina! Htela je da se popnemo u Dexterovu sobu, ali nisam baš bio uveren da bismo tamo imali mira, pa sam je umesto tog odveo da pijemo, a zatim kao da sam dobio šakom medu oči kada sam ugledao skupinu koja je upravo ulazila.

Bile su tri žene - dve mlade; jedna od nekih četrdeset godina - muškarac - ali nemojmo o njima. Da, znao sam da sam ih najzad pronašao. Ove dve - i mali će se od užitka okretati u grobu. Stegnuo sam Judynu ruku, mora da je pomislila da je želim, jer mi se primakla. Bio bi ih sve skupa stavio u svoj krevet, sad kada sam vidio ove devojke. Ispustio sam Judy i pomilovao joj dupe, gotovo neprimetno, spuštajući ruku.

- Ko su ove dve lutkice, Judy?
- Zanima vas, ha, stari prodavaču kataloga?
- Da čujem? Otkud Dexteru ovakva ljepota?

- Visoko društvo. To nisu bobby-soxersi iz predgrađa, nema tamo toga, Lee. A o kupanju ni govora!...

- Prokleta šteta! Stvarno, mislim da bih uzeo i treću, samo da dobijem prve dve!

- Nemojte se tako uzrujavati, stari moj! Nisu odavde.

- Odakle su?

- Prixville. Sto milja odavde. Stari prijatelji tate Dextera.

- Obe?

- Pa jasno, obe! Oglupavili ste večeras, stari moj Joe Luis. Dve sestre, otac i majka. Lou Asquith, Jean Asquith, Jean, to je ona plava. Starija. Lou je pet godina mlađa.

- Znači šesnaest? očenih.

- Petnaest. Lee Anderson, vi ćete ostaviti društvo i odgalopirati za pičkama tate Asquitha.

- Ne budalite Judy. Vas ne izazivaju, te devojkice?

- Draži su mi muškarci; oprostite, ali večeras se osećam normalno. Dajte da plešemo, Lee.

- Hoćete me predstaviti?

- To pitajte Dextera.

- O.K., rekoh.

Otplesali smo dva poslednja takta ploče koja se završavala, i ostavih je tamo. Dexter je na dnu hodnika raspravljao s nekakvom kokoškom. Dohvatih ga.

- Oh! Dexter!

- Da!

Okrene se. Izgledalo je da se ceri posmatrajući me, ali za to mi se fućkalo.

- One devojkice... Asquith... mislim? Predstavite me.

- Ma naravno, stari moj. Dođite.

Iz blizine je izgledalo još bolje nego s bara. Bile su senzacionalne. Rekoh im prvo šta mi je palo na pamet i pozvah smeđokosu, Lou, da otplešemo laganu stvar koja je pala pod ruke onom ko je menjao ploče. Dakle! Zahvaljivao sam nebesima i onom tipu koji je dao napraviti smoking po mojoj meri. Držao sam je malo čvršće nego je uobičajeno, ali ipak joj se nisam usuđivao onako prilepiti kako smo to radili među nama, kad bi nas primilo. Bila je namirisana nekom složenom stvari, sigurno veoma skupom; verovatno francuski

parfem. Imala je smeđu kosu koju je nosila začušljanu na jednu stranu glave, i žute oči divlje mačke na trokutastom, prilično bledom licu; a njeno telo... Bolje da ne mislim na to. Haljina joj je sama stajala, ne znam kako, jer nije bilo ničega što ju je držalo, ni na ramenima ni oko vrata, ništa, osim njenih grudi, i moram reći da bi se na tako čvrste i usiljene grudi moglo obesiti dva tuceta takvih haljina. Pomaknuo sam je malo udesno, i u prorezu smokinga sam joj osetio vršak, kroz svilenu košulju, na svojim grudima. Drugi su mogli kroz tkaninu videti rub njenih gaćica, na bedrima, a onda se namestila drukčije; od pazuha do gležnjeva, linija joj je bila glatka kao mlaz mleka. Ipak sam pokušao s njom razgovarati. To i učinih čim sam povratio dah.

- Kako to da vas nikada ne vidimo ovde?
- Vide me, ovde. Evo dokaza.

Zabaci se unatrag da bi me pogledala. Bio sam viši od nje za dobru glavu.

- Mislim u gradu...
- Da odete u Prixville, videli biste me.
- Dakle, mislim da ću iznajmiti nešto u Prixvilleu.

Oklevao sam pre nego sam ovo ispalio. Nisam želeo pre nagliti, ali s ovim se devojkama nikad ne zna. Treba riskirati. Izgleda da je se nije baš dojmilo. Malo se nasmeši, ali oči su joj ostale hladne.

- Čak ni tada nije sigurno da biste me viđali.
- Verovatno ima dosta obožavalaca...

Dakle, navaljivao sam kao lud. Čovek se ne oblači ovako kada ima hladne oči.

- Oh! reče. U Prixvilleu nema mnogo zanimljivih ljudi.
- No dobro, rekoh. Dakle, imam šansi?
- Ne znam jeste li zanimljivi.

Eto ti. Uostalom, šta sam tražio to sam i dobio. Ali nisam se tako lako predavao.

- A šta vas zanima?
- Niste loši. Ali možda se i varam. Ne poznajem vas.
- Ja sam prijatelj Dextera, Dicka Pagea i ostalih.
- Poznajem Dicka. Ali Dexter je smešan tip...
- On ima previše love da bi uistinu bio smešan, rekoh.

- Onda mislim da vam se uopšte neće svideti moja porodica. Znate, i mi imamo prilično novaca...

- Oseća se... rekoh primaknuvši lice njenoj kosi.

Ponovo se nasmešila.

- Sviđa vam se moj parfem?

- Obožavam ga.

- Zanimljivo... reče. A bila bih se kladila da vam je draži miris konja, kolomasti i motornog ulja.

- Nemojte me olako procenjivati... odvratih. Nije moja greška što sam ovako građen, i što nemam glavu kerubina.

- Užasavam se kerubina, reče. Ali se još više užasavam ljudi koji vole konje.

- Nikada se nisam ni najmanje približio tim zverkama, rekoh. Kada vas mogu opet videti?

- Oh!... Pa još nisam otišla, reče. Imate čitavu večer.

- To nije dovoljno.

- To zavisi od vas.

I ostavi me, jer je stvar završila. Posmatrao sam kako klizi među parovima, i osvrne se da mi se nasmeje u brk, ali to nije bio obeshrabrujući smešak. Imala je liniju koja bi probudila i člana Kongresa.

Vratih se do bara. Onda pronađoh Dicka i Jicky. Srkali su martini. Izgledalo je da se smrtno dosađuju.

- Oh, Dick! rekoh mu. Previše se smejete. Iskrivit će vam se faca...

- Kako ide, čoveče duge kose? reče Jicky. Šta ste to radili? Počupali ste se s divljom Crnkinjom? Progonili otmenu kokicu?

- Za jednog dugokosog tipa, uzvratih, počinjem dobro plesati. Zbrišimo odavde s nekoliko simpatičnih ljudi pa ću vam pokazati šta znam.

- Simpaticični ljudi s mačjim očima i haljinom bez naramenica, ha?

- Jicky, mala moja, rekoh primaknuvši joj se i dohvatih joj dlanove, nećete mi valjda zameriti što volim lepe devojke?

Malo sam je stisnuo uz sebe gledajući je u oči. Nasmejala se čitavim licem.

- Vi se dosađujete, Lee. Dosta vam je našeg društva? Uostalom, znate, nisam ni ja loša prilika; moj otac ipak ima dvadeset hiljada godišnje.

- Dobro, zar se vi ovde zabavljate? Pa ubitačno je. Uzmimo boce i hajdemo drugde.

- Mislite da će Dexter biti zadovoljan?

- Mislim da Dexter ima drugog posla nego da brine za nas.

- A vaše lepotice? Mislite da će tek tako poći?

- Dick ih poznaje... rekoh uvereno dobacivši mu pogled.

Manje tup nego obično, Dick se potapše po bedrima.

- Lee, stvarno ste opaki. Uvek znate šta treba.

- A mislio sam da sam obični dugokosi klippan.

- To mora da je samo perika.

- Potražite mi te dve, rekoh, i dovedite ih ovde. Ili, još bolje, pokušajte ih smestiti u moja kola, u vaša, ako vam je draže.

- Ali pod kojim izgovorom?

- Oh! Dick! rekoh uvereno, sigurno imate gomilu uspomena iz detinjstva na koje želite podsetiti te guskice.

On ode, obeshrabren, cereći se. Jicky je slušala i rugala mi se. Dadoh joj znak. Ona priđe.

- Nađite Judy i Billa, i sedam-osam bočica.

- Kamo idemo?

- A kamo možemo ići?

- Mojih roditelja nema, reče Jicky. Samo moj mali brat. On će spavati. Dođite k meni.

- Pravi ste as, Jicky. Časna indijanska.

Ona spusti glas.

- Kad budemo tamo, hoćete me?...

- Šta?

- Hoćete me, Lee?

- Oh!... Naravno, rekoh.

Iako sam bio naviknut na Jicky, mislim da bih joj bio mogao to odmah učiniti. Bilo je dovoljno uzbudljivo videti je u večernjoj haljini s valom glatke kose uz levi obraz, njene blago iskošene oči, njena usta naivke. Ubrzano je disala i obrazi su joj porumeneli.

- To je glupo, Lee... Znam da to stalno radimo. Ali ja to tako volim!

- U redu je, Jicky, rekoh milujući joj rame. Napraviti ćemo to još mnogo puta pre nego umremo...

Čvrsto mi stisne dlan i udalji se pre nego sam je stigao zadržati. Bio bih joj voleo reći, sada, reći joj ko sam... ali Jicky nije bila plen po

mojoj meri. Osećao sam se jakim poput Johna Henryja i nije bilo opasnosti da mi pukne srce.

Vratih se do bifea i zatražih dvostruki Martini od tipa koji je stajao tamo odostraga, Iskapih to jednim gutljajem i pokušah nešto napraviti da pomognem Dicku.

Pojavi se starija od sestara Asquith. Brbljala je s Dexterom. Sviđao mi se još manje nego obično sa svojom crnom kovrdžicom na čelu. Smoking mu je zaista dobro stajao. U njemu gotovo da je izgledao dobro građen, a njegov je tamni ten, iznad bele košulje, izgledao kao "Provodite vaše praznike u Splendidu u Miamiju". Približih im se, sigurnim korakom.

- Dex, rekoh. Hoćete li me ubiti ako pozovem Miss Asquith na ovaj ples?

- Mnogo ste prejaki za mene, Lee, odgovori Dexter. S vama se neću tući.

Mislim da mu se zapravo fućkalo, ali bilo teško znati čemu tačno smeru njegov ton. Ja sam već obgrilo Jean Asquith.

Mislim da mi je ipak bila draža njena sestra Lou. Ali nikada ne bih rekao da je među njima pet godina razlike. Jean Asquith je bila gotovo moje visine. Bila je najmanje četiri palca viša od Lou. Nosila je dvodelnu haljinu od crnog prozirnog tkanja, sedmorostruko ili osmerostruko za suknju, s vrlo kićenim gornjim delom koji je zauzimao vrlo malo prostora. Koža joj je bila obojena retkim pegicama na ramenima i slepoočnicama, a kosa joj je, vrlo kratka i kovrdžava, činila glavu posve okruglom. I lice joj je bilo okruglije nego u Lou.

- Da li vam se čini da se dobro zabavljamo, ovde? upitah.

- Uvek ista stvar, ove zabave. Ni ova nije lošija od drugih.

- Meni se ovoga časa čini bolja.

Ta je devojka znala plesati. Zaista nisam imao mnogo posla. Osim toga, nisam se ustručavao da je zagrlim čvršće nego njezinu sestru, jer mi se mogla obraćati bez da me gleda odozdo. Prislonila je svoj obraz uz moj, spustivši pogled, imao sam panoramu lepo obrubljenog uha, njene čudne kratke kose, i njena oblog ramena. Mirisala je na kadulju i divlju travu.

- Koji parfem imate? nastavih, jer nije odgovorila.

- Nikada ne nosim parfem, reče.

Nisam ustrajao na toj vrsti razgovora.

- Šta biste rekli za odlazak na jedno mesto gde bismo se zaista zabavili?

- A to znači?

Govorila je savršeno nonšalantnim glasom, bez da diže glavu, i ono što je izgovarala kao da je dolazilo iz pravca iza mojih leđa.

- To znači tamo gde možemo dovoljno piti, dovoljno pušiti i plesati na dovoljno mesta.

- To bi se razlikovalo od ovoga ovde, reče. Ovo mi pre sličići na plemenski ples.

Zaista, već pet minuta nismo uspeli promeniti mesto, i tapkali smo u ritmu, bez da smo iskoračili napred ili nazad. Ispustih je i povedoh je prema izlazu i dalje je držeći oko struka.

- Dođite onda, rekoh. Vodim vas prijateljima.

- Oh! Rado, reče.

Okrenuh se k njoj u trenutku kada je odgovarala i dobih njen dah posred lica. Oprostio mi bog ako nije popila pole boce gina.

- Ko su ti vaši prijatelji?

- Oh! Zgodni ljudi, uverih je.

Bez neprilika prođosmo predvorjem. Nisam se potrudio uzeti njezin ogrtač. Vazduh je bio mlačan i mirisan od jasmína na tremu.

- Zapravo, primeti Jean Asquith zaustavivši se na vratima, ja vas uopšte ne poznajem.

- Ma kako ne, rekoh povlačeći je, ja sam stari Lee Anderson.

Ona prasne u smijeh i prepusti se.

- Ma naravno, Lee Anderson... Dođite, Lee Čekaju nas.

Sada sam je jedva sledio. Strmoglavio se niz pet stepenica u dve sekunde i ja je ščepah deset metara dalje.

- Ho!... Polako!... rekoh.

Dohvatih joj golu nadlakticu.

- Tamo je auto.

Judy i Bill su me čekali u Nashu.

- Piće je tu, tiho će Judy. Dick je napred s drugima.

- Lou Asquith? promrmljah.

- Da, don Juane. Tamo je. Vozite.

Jean Asquith, glave zabačene na naslon prednjeg sedišta, ispruži mlohavo ruku prema Billu.

- Hello! Kako ste? Pada kiša?
- Ni najmanje! Barometar predviđa depresiju od osamnaest živinih stopa, ali za sutra.
- Oh! reče Jean, ovaj se auto nikada neće popeti tako visoko.
- Nemojte loše govoriti o mome Duesenbergu, protestovah. Nije vam hladno?

Nagnuh se u potrazi za hipotetičkim pokrivačem, i podigoh joj suknju do kolena, nepažnjom, zakačivši je dugmetom na rukavu. Gospode, kakve noge!...

- Umirem od vrućine, odgovori Jean nesigurnim glasom.

Krenuh i sustigoh Dickov auto koji je upravo krenuo ispred nas. Ispred Dexterove kuće bio je čitav niz svakovrsnih kola i sasvim sam lepo mogao uzeti jedan u zamenu za svoj stari Nash. Ali uspet ću i bez novog auta.

Jicky nije stanovala predaleko, u građevini Virginijskog stila. Vrt se, orkužen prilično visokom živicom od grmlja, razlikovao od ostalih u tom kraju.

Videh kako se Dickovo crveno svetlo zaustavlja a zatim gasi, i kako se pale pozicijska svetla; i sam zaustavih i začuh kako su se zalupila vrata kabrioleta. Iz njega izađu četiri osobe, Dick, Jicky i Lou i još jedan tip. Prepoznah ga po načinu uspinjanja uza stepenice kuće; bio je to mali Nicholas. Dick i on su svaki nosili po dve boce, a videh da i Judy i Bili imaju svaki toliko. Nije izgledalo da Jean Asquith namerava izaći iz Nasha, i ja obiđoh kola. Otvorih vrata i kliznuh jednom rukom pod njena kolena, a drugom pod šiju. Judy se zaustavi iza mene.

- Potpuno je grogi vaša draga, Lee. Izmlatili ste je?
- Ne znam da li sam ja ili gin koji je popila, progundah, ali to nema veze sa snom nevinih.
- Ovo morate iskoristiti, dragi moj, dajte.
- Ne sviđa mi se predlog. S pijanom ženom je previše lako.
- Slušajte vi!

Bio je to slatki Jeanin glas. Probudila se.

- Hoćete me prestati ljuljati u vazduhu?

Videh trenutak u kojem će povratiti i uskočih u Jickyin vrt. Judy za nama zatvori vrata a ja sam držao Jeaninu glavu dok se praznila.

Jasna stvar. Ništa osim čistog gina. A bilo je je naporno kao držati konja. Potpuno se prepustila. Podržah je jednom rukom.

- Podvinite mi rukav, rekoh Judy.

Ona mi podigne rukav uz ruku, a ja promijenih stranu da bih držao stariju Asquith.

- U redu je, reče Judy kada je operacija bila gotova. Držim vam ga. Polako.

Bill je u međuvremenu otišao s bocama.

- Gde ima vode ovde? upitah Judy.

- U kući. Dođite, možemo ući straga.

Krenuh za njom u vrt vukući Jean koja se spotala na svakom koraku po šljunku aleje. Gospode! Što je ta devojka bila teška! Imao sam čime zaposliti ruke. Judy krene preda mnom stepeništem i povede me na kat. Drugi su već podizali priličnu buku u dnevoj sobi čija su zatvorena vrata, srećom, prigušivala njihove krike. Uspeh se pipajući po mraku, vodeći se belom mrljom Judyjinih leđa. Na vrhu uspe pronaći prekidač i ja uđoh u kupaonicu. Ispred kade je bio prostrani tepih od penaste gume.

- Stavite je na njega, reče Judy.

- Nego gde, rekoh. Svucite joj suknju.

Ona se pozabavi patentnim zatvaračem i jednim potezom smakne laganu tkaninu. Spusti joj čarape do zglavaka. Stvarno, nisam znao šta znači dobro građena devojka dok nisam video Jean Asquith голу, na tom tepihu za kupaonicu. Bio je to san. Imala je zatvorene oči i malo je slinila. Obrisah joj usta ručnikom. Zbog mene, a ne zbog nje, Judy je prekapala po kućnoj apoteci.

- Našla sam šta treba, Lee. Dajte joj da ovo popije.

- Sada ne može piti. Spava. Nema više ništa u želucu.

- Dakle, dajte sad, Lee. Ne brinite za mene. Kad se probudi, možda s njom neće ići.

- Preterujete, Judy.

- Smeta vam što sam obučena?

Ode do vrata i okrene ključ u bravi. Zatim svuče haljinu i grudnjak. Imala je još samo čarape.

- Sada vi, Lee.

Sedne na kadu, raširenih nogu, i pogleda me. Nisam više mogao oklevati. Pobacah svoje prnje.

- Legnite na nju, Lee. Požurite.
- Judy, rekoh, odvratni ste.
- Zašto? Zabavlja me videti vas na toj devojci. Hajde, Lee, dajte...

Spustih se nad devojku, ali ta mi je prokleta Judy presekla dah. Više nije išlo. Ostadoh na kolenima, ona mi je bila između nogu. Judy ponovo priđe. Osetih njenu ruku na sebi, i ona me usmeri kamo je trebalo. Ostavila je ruku onde. Toliko me je uzбудilo da sam gotovo zavikao. Jean Asquith je ostala nepomična, onda mi je pogled pao na njeno lice, opet je slinila. Napola je razmakla bedra, zatim ih skupila i osetio sam da se počela pomicati - pomicati bokove - a Judy je za to vreme nastavljala, a drugom mi je rukom milovala donji deo tela.

Judy je ustala. Othodala je prostorijom i svetlo se ugasi. Nije se usuđivala sve učiniti pri svetlu. Vratila se i ja pomislih da želi ponovo početi, ali ona se nagne nada mnom, opipavala me. Još sam bio na mestu, i ona se ispruži na trbuh na mojim leđima, u suprotnom smeru, i umesto njene ruke, sada, bila su njena usta.

VI

Nakon sat vremena sam ipak shvatio da će drugim to biti čudno, pa sam se uspeo odvojiti od tih dveju devojaka. Ne znam više tačno u kojem smo se delu kupaonice nalazili. Pomalo mi se vrtelo u glavi i bolela su me leđa. Bokovi su mi bili razderani onde gde su me nokti Jean Asquit nemilosrdno izgrebli. Otpuzao sam do zida i shvatio gde sam, zatim sam pronašao prekidač, Judy se za to vreme nameštala. Upalio sam i video da sedi na tlu i trlja oči. Jean Asquith je ležala na trbuhu na gumenom tepihu, glave na rukama, izgledalo je kao da spava. Gospode, kakva krsta! Na brzinu sam obukao košulju i hlače. Judy se uređivala pred umivaonikom. Zatim sam dohvatio jedan ručnik i namočio ga. Pridigao sam glavu Jean Asquit da je probudim - oči su joj bile širome otvorene - i, kad vam kažem, smejala se. Dohvatio sam je oko struka i poseo na rub kade.

- Jedan dobar tuš bi vam pomogao.

- Preumorna sam, reče. Mislim da sam popila.

- I ja bih rekla, reče Judy.

- Oh! Ma niste tako mnogo, uverih je. Samo vam treba da malo odspavate.

Tada je ustala i obesila mi se oko vrata, a znala se i ljubiti. Polako sam se odmakao i ubacio je u kadu.

- Zažmurite i podignite glavu...

Odvrnuh slavine i voda navre iz tuša. Telo joj se proteglo pod mlakom vodom i video sam kako joj bradavice tamne i ukrućuju se.

- Dobro je...

Judy je navlačila čarape.

- Mičite se, vas dvoje. Ako odmah siđemo, možda bude još nešto za popiti.

Dohvatih jedan ogrtač. Jean zatvori slavine a ja je omotah u meku tkaninu. To joj se sigurno svidelo.

- Gde smo? upita. Kod Dextera?

- Kod drugih prijatelja, rekoh. Mislim da smo se kod Dextera dosađivali.

- Dobro ste učinili šta ste me povelili. Ovde je življe.

Osušila se. Pružih joj dvodelnu haljinu.

- Obucite se. Uredite se i dođite.

Krenuh prema vratima. Otvorih ih pred Judy koja se stušiti stepeništem. Spremih se da krenem za njom.

- Čekajte me, Lee...

Jean se okretala da joj zakopčam grudnjak. Blago joj zagrizoh šiju. Ona zabaci glavu.

- Hoćete još spavati sa mnom?

- Vrlo rado, rekoh. Kada zaželite.

- Odmah?...

- Vaša će se sestra pitati šta radite.

- Lou je ovde?

- Naravno!...

- Oh!... Odlično, reče Jean. Tako mogu paziti šta radi.

- Mislim da joj vaš nadzor može samo koristiti, odgovorih.

- Kako vam se sviđa Lou?

- Rado bih spavao i s njom, rekoh.

Ona se ponovo nasmeje.

- Mislim da je sjajna. Rado bih bila poput nje. Da je vidite razodevenu...

- Ništa bolje niti ne tražim, rekoh.

- Gle! Pa vi ste savršena hulja!

- Izvinjavam se! Nisam imao vremena da naučim kako se valja ponašati.

- Meni se sviđa vaše ponašanje, reče podmuklo me posmatrajući.

Ovih joj ruku oko struka i povukoh je prema vratima.

- Vreme je da siđemo.

- A sviđa mi se i vaš glas.

- Idemo.

- Hoćete me oženiti?

- Ne govorite gluposti.

Stadoh se spuštati stepeništem.

- Nisu to gluposti. Sada me morate oženiti.

Izgledala je savršeno mirna i sigurna u ono što govori.

- Ne mogu vas oženiti.

- Zašto?

- Mislim da mi se više sviđa vaša sestra.

- Obožavam vas, Lee!

- Počašćen sam, rekoh.

Svi su bili u dnevnom boravku, i divno se zabavljali. Odgurnuh vrata i propustih Jean. Naš je dolazak pozdravljen koncertom roktanja. Otvorili su kutije s piletinom u želatinu i jeli poput svinja. Bili, Dick i Nicholas su imali zavrnutu rukavu i bili su prekriveni umakom. Lou je na haljini imala golemu mrlju majoneze, odozgo do dole. Što se tiče Judy i Jicky, one su žderale u najnevinijem samozaboravu. Primetih da je pet boca na najboljem putu da nestane.

Na radiju je tiho započinjala muzika za ples.

Ugledavši pile, Jean Asquith ispusti ratnički krik i dohvati punom šakom komadinu mesa u koju odmah zagriže. I sam se smestih i napunih tanjir.

Nema sumnje, stvari su išle kako valja.

VII

U tri ujutro je telefonirao Dexter. Jean se svim silama trudila da se ponovo opije još žešće nego prvi put, pa sam iskoristio priliku da brigu oko toga prepustim Nicholasu. Nisam se odvajao od njene sestre i davao sam joj da pije što sam više mogao; nije se dala. Morao sam se koječemu domišljati da je privolim. Dexter nas je upozorio da se roditelji Asquith počinju čuditi što ne vide kćeri. Upitah ga kako mu se svidelo naše sastajalište, a on se samo nasmeja. Objasnih mu zašto smo otišli.

- U redu je, Lee, reče. Znam da se kod mene večeras nije isplatilo ostati. Previše ozbiljnih ljudi.

- Pridružite nam se, Dex, rekoh.

- Nemata više pića?

- Ne, rekoh. Nije to, ali dobro bi vam činilo da dođete.

Kao i uvek, taj je tip bio zajedljiv, i, kao i uvek, ton mu je bio savršeno nevin.

- Ne mogu otići odavde, reče. Da nije toga, došao bih. Šta da kažem roditeljima?

- Recite im da ćemo im dopremiti kćeri kući.

- Ne znam hoće li im se to svideti, Lee, znate...

- Dovoljno su stare da se same brinu za sebe.

- U redu, Lee, ali oni dobro znaju da nisu same.

- Sredite to, stari moj Dexter, računam na vas.

- U redu, Lee. Sredit ću to. Do viđenja.

- Do viđenja.

Spusti slušalicu. Ja učinih isto i vratih se društvu. Jicky i Bili su započinjali neke vežbice koje ne pristaju devojkama iz finih porodica, a ja sam sa zanimanjem pratio reakcije Lou. Ipak je nešto popila. Nije izgledalo da je to posebno dotaklo, niti kada je Bili počeo razvezivati Jickynu haljinu.

- Šta da vam damo?

- Viski.

- Popijte to na brzinu, pa idemo plesati.

Dohvatih je i pokušah odvući u susednu prostoriju.

- Šta ćemo tamo?

- Ovde je previše bučno.

Bez reči pođe za mnom. Sedne pokraj mene na divan bez protesta, ali kada sam je počeo pipkati dobio sam jednu od onih šamarčina koje stvarno nešto znače. Pobesneo sam, ali uspeh na licu zadržati smešak.

- Mičite šape, reče Lou.
- Uopšte niste nežni, rekoh joj.
- Nisam ja započela.
- To nije razlog. Mislili ste da je ovo sat veronauka? Ili partija binga?
- Ne sviđa mi se biti glavni zgoditak.
- Hteli vi to ili ne, vi jeste glavni zgoditak.
- Vama je do para moga oca.
- Ne, rekoh. Do ovoga.

Svalih je na divan i iščupah joj prednji deo haljine. Batrgala se kao đavo. Grudi su joj iskočile iz svetle svile.

- Pustite me. Pravi ste divljak!
- Ne, rekoh. Muškarac sam.
- Gadite mi se, reče pokušavajući se istrgnuti. Šta ste radili jedan sat s Jean tamo gore?
- Ma ništa, rekoh. Znati i sami da je Judy bila s nama.
- Postaje mi jasno kakvo je to vaše društvo, Lee Anderson, i s kakvim se tipovima družite.
- Lou, kunem vam se da sam dirao vašu sestru samo koliko je trebalo da je otreznim.
- Lažete. Niste je videli kada je sišla.
- Časna reč, rekoh. Čovek bi se kladio da ste ljubomorni!
Pogleda me zapanjeno.
- Ma... ko ste vi? Šta mislite ko ste?
- Vi verujete da bih, da sam... dirao vašu sestru, još hteo imati nešto s vama?
- Ona nije bolja od mene!

Još uvek sam je držao na divanu. Prestala se braniti. Grudi su joj se ubrzano podizale. Nagnuh se nad nju i stadoh joj ljubiti grudi, polako, jednu pa drugu, milujući im vrhove jezikom. Zatim se uspravih.

- Ne, Lou, rekoh. Nije bolja od vas.

Pustih je i ustuknuh jer sam očekivao žestoku reakciju. A ona se okrene da drugu stranu i stade plakati.

VIII

Nakon toga sam se vratio svakodnevnim poslovima. Započeo sam i sada je valjalo čekati i ostaviti da se stvari odvijaju same od sebe. Zaista, znao sam da ću ih ponovo videti. Nisam verovao da me Jean može zaboraviti nakon što me onako gledala, a što se tiče Lou, pa, tu sam računao na njene godine, a i na ono šta sam joj napravio kod Jicky.

Naredne sam nedelje dobio čitavu pošiljku novih knjiga koja je najavljivala kraj jeseni i približavanje zime; i dalje sam se dobro snalazio i štedeo. Sada sam već imao pristojni paketić. Beda ali meni dovoljno. Nešto sam morao i potrošiti. Za novu odeću, i za popravak auta. Nekoliko sam puta zamenio gitaristu u jedinom pristojnom bendu u gradu, koji je svirao u *Stork Clubu*. Mislim da taj nije imao nikakve veze s onim *Storkom* u New Yorku, ali mlađi tipovi s naočarima su tamo rado zalazili s kćerima agenata osiguravajućih društava ili prodavača traktora iz toga kraja. To mi je donosilo nešto love, a osim toga sam prodavao knjige tipovima koje sam tamo uspevao uhvatiti. Ponekad su se pojavljivali i poznanici mog društva. I dalje sam ih redovno viđao, i spavao s Judy i Jicky. Sva sreća da sam imao te dve devojke jer sam bio u sjajnoj formi. Uz to sam se bavio sportom, i dobijao mišiće boksera.

A zatim sam jedne večeri, nedelju dana nakon onoga kod Dexa, primio pismo od Toma. Tražio je da što pre dođem. Iskoristio sam subotu i odjurio onamo. Znao sam da mi Tom piše iz dobrog razloga, i da to nije bilo šta.

Ti su tipovi zbog izbora onemogućavali glasanje, i to po naredbi senatora Balboa, najgore hulje koja se može zamisliti. Otkada su Crnci imali pravo glasa, umnožio je provokacije. I to do te mere da su dva dana pre glasanja njegovi ljudi rasterali skupove Crnaca i dvojicu ubili.

Moj je brat, kao učitelj u crnačkoj školi, javno protestovao i poslao pismo, i sutradan je pretučen. Pisao mi je da dođem po njega s autom da ga odvedem negde drugde.

Čekao me u kući, sam u tamnoj sobi; sedeo je na stolici. Njegova široka i posve savijena leđa i glava zarivena u ruke su me zabile, osetio sam bes u krvi, mojoj dobroj crnoj krvi, raspomamila mi se u

žilama, pevala mojim ušima. Ustane i uhvati me za ramena. Usta su mu bila otečena, teško je govorio. Krenuo sam ga potapšati po leđima da ga pokušam utešiti; on zaustavi moju kretnju.

- Izbičevali su me.

- Ko?

- Balboovi ljudi i mlađi Moran.

- Opet taj!...

Šake su mi se i protiv volje stezale. Pomalo me preplavljivao neki suhi bes.

- Hoćeš da ga se makne, Tom?

- Ne, Lee. Ne možemo. S tobom bi bilo gotovo. Ti imaš šanse, nisi obeležen.

- Ali ti vrediš više od mene, Tom.

- Pogledaj moje ruke, Lee. Pogledaj moje nokte. Pogledaj mi kosu i usne. Ja sam Crnac, Lee. I ne mogu od toga pobeći. Ali ti!...

Zaustavi se i promotri me. Taj me je stvarno voleo.

- Lee, ti se moraš izvući. Bog će ti pomoći da se izvučeš. Pomoći će ti, Lee.

- Bogu se fućka, rekoh.

On se nasmeši. Znao je da ne verujem.

- Lee, ti si prerano napustio ovaj grad, i izgubio si veru, ali Bog će ti oprostiti kada dođe vreme. Ljudi su oni od kojih valja bežati. Ali ti se moraš obratiti Njemu, raskriljenih ruku i srca.

- Kamo ćeš ti, Tome? Trebaš novaca?

- Imam novca, Lee. Hteo sam otići od kuće s tobom. Hoću...

Zastane. Reči su teško izlazile iz njegovih izobličjenih usta.

- Želim spaliti kuću, Lee. Sagradio ju je naš otac. Njemu dugujemo sve što smo sada. On je bio gotovo belac, Lee, što se tiče boje. Ali seti se da nikada nije pomišljao odreći svoju rasu. Naš je brat mrtav i niko ne sme imati kuću koju je naš otac izgradio svojim dvema Crnačkim rukama.

Nisam imao ništa za reći. Pomogah Tomu da spakuje stvari i da naslaže pakete na Nash. Prilično izdvojena, kuća se nalazila na rubu grada. Ostavio sam Toma da sam dovrši i izašao da učvrstim pakete.

Pridružio mi se nakon nekoliko minuta.

- Idemo, reče, idemo, jer još nije došlo vreme da ovom zemljom zavlada pravda za crnog čoveka.

U kuhinji je treptao crveni plamen, i odjednom se poveća. Muklo je eksplodirala kanta benzina, blesnula, i plamen dohvati prozore susedne prostorije. Zatim plameni jezik dohvati drveni zid i vetar rasplamsa požar. Blesak je igrao svuda naokolo i Tomovo je lice, u crvenom svetlu, bleštalo od znoja. Niz obraze mu kliznu dve krupne suze. Zatim mi stavi ruku na rame; okrenusmo se da pođemo.

Mislim da je Tom mogao i prodati kuću; s tim se novcem moglo zadati glavobolje Moranima, možda i upropastiti jednoga od trojice, ali nisam ga hteo sprečavati da učini kako je naumio. I ja ću slediti svoj naum. U glavi je imao odviše tih predrasuda o dobroti i bogu, i bio je previše pošten, Tom, to će mu doći glave. Verovao je da oni koji seju dobro i žanju dobro, ali kada se to i dogodi, posredi je puki slučaj. Samo jedna stvar je važna, a to je osveta; osvetiti se na najpotpuniji mogući način. Razmišljao sam o malom koji je bio još belji od mene, ako je moguće. Kada je otac Anne Moran doznao da izlazi s njegovom kćeri, da joj se udvara, to nije potrajalo. Ali mali nije nikada izašao iz grada; ja sam više od deset godina bio daleko odavde, i u dodiru s ljudima koji nisu poznavali moje poreklo izgubio sam tu groznu poniznost koju su nam dali, malo pomalo, kao kakav refleks, tu odvratnu poniznost, zbog koje je Tom izgovarao milosrdne reći svojim razbijenim usnama, taj užas koji nagoni našu braću da se skrivaju kada čuju belčev korak; ali ja sam znao da ga imamo u šakama ako odenemo njegovu kožu, jer on je brbljav i odaje se pred onima koje smatra sličnima sebi. S Billom, s Jicky, s Judy, već sam ih nadvladao. Ali reći njima da ih je imao jedan Crnac, to ne bi ništa značilo. S Lou i Jean Asquith, uzvratit ću Moranu i svima njima. Dve za jednoga, i mene neće maknuti kao šta su maknuli moga brata.

Tom je dremao u autu. Ubrzah. Trebao sam ga odvesti na stanicu Murchinson Junction, gde će uzeti brzi za Sever. Odlučio je otići u New York. Bio je dobar tip, taj Tom. Dobar, i previše sentimentaln tip. Previše ponizan.

IX

U grad sam se vratio sutradan i nastavio s poslom bez da sam spavao. Nisam bio pospan. Još uvek sam čekao. Došlo je oko jedanaest sati u obliku telefonskog poziva. Jean Asquith me pozivala s Dexom i ostalim prijateljima k sebi da onde provedemo vikend. Dakako da sam prihvatio, ali bez žurbe.

- Izvući ću se...

- Pokušajte doći, reče s one strane.

- Nije baš da vam toliko nedostaju udvarači, našalih se. Ili zaista živite u nekoj rupi.

- Ovde se muškarci ne znaju pobrinuti za devojkicu koja je malo previše popila.

Ostadoh mrtav-hladan; osetila je to, jer začuh da se tiho nasmejala.

- Dođite, zaista vas želim videti, Lee Anderson. A i Lou će biti zadovoljna...

- Poljubite je u moje ime, rekoh, i recite joj da isto učini vama.

Vratih se poslu, ohrabren. Vratilo mi se dobro raspoloženje. Navečer odoh na sastanak s društvom u dragstor i povedoh Judy i Jicky u Nash. U autu nije baš osobito udobno, ali nađe se zanimljivih uglova. Još jedna noć koju sam čvrsto prespavao.

Da dopunim garderobu, sutradan odoh kupiti nekakav neseser i laganu putnu torbu; novu pidžamu i neke nevažne stvarčice koje su mi ipak nedostajale. Nisam želeo da me ti ljudi smatraju odrpancem, i znao sam šta je sve potrebno da te ne smatraju odrpancem.

Te nedelje, u četvrtak navečer, završih brojanje utroška i ispunjavanje formulara, kada videh, oko pet i trideset, da se pred vratima zaustavlja Dexterov auto. Odoh mu otvoriti jer sam bio zaključao, i on uđe.

- Zdravo, Lee, reče mi. Kako posao?

- Nije loše, Dex. A studiranje?

- Oh!... Ide nekako. Bejzbol i hokej me ne zanimaju dovoljno da bih bio jako popularan, znate.

- Kojim dobrom vas vidim?

- Došao sam po vas da negde zajedno večeramo, a zatim ću vas povesti na moju omiljenu zabavu.

- U redu, Dex. Dajte mi pet minuta.

- Čekam vas u autu.

Stavih papire i lovu u kasu i spustih gvozdenu zavesu, a zatim izađoh na stražnja vrata pokupivši sako. Bilo je odvratno sparno, prevruće za već poodmaklo doba godine. Vazduh je bio vlažan i lepljiv i stvari su prijanjale uz prste.

- Da ponesem gitaru? Upitah Dexa.

- Ne treba. Večeras se ja brinem za zabavu.

- Idemo.

Smestih se napred, pokraj njega. Njegov Pakard je bio nešto drugo od moga Nasha, ali taj dečko nije znao voziti. Da ti motor tako kašlje pri svakom ubrzanju, to zaista treba znati.

- Kamo me vodite, Dex?

- Najpre na večeru u *Stork*, a onda vas vodim tamo kamo idemo.

- U subotu idete k Asquithima, pretpostavljam.

- Da. Ako hoćete, dolazim po vas.

To je bio način da ne dođem u Nashu. Dexter je dobra garancija.

- Hvala. Prihvatam.

- Igrate li golf, Lee?

- Pokušao sam jednom u životu.

- Imate opremu i štapove?

- Taman posla! Mislite da sam Kaiser?

- Asquithovi imaju igralište za golf. Savetujem vam da kažete kako vam je lekar zabranio da igrate.

- Mislite da će to proći... promrmljah.

- A bridge?

- Oh! To mi već ide.

- Dobro?

- Ide mi.

- Dakle, predlažem isto tako da kažete kako bi vam partija bridgea došla glave.

- Slušajte, rekoah uporno, ipak znam igrati...

- Da li možete izgubiti petsto dolara bez da trepnete?

- Ne bih bio oduševljen.

- Onda sledite ove savete.

- Večeras ste puni zgodnih stvari, Dex, rekoah. Ako ste me pozvali da mi date do znanja da sam presiromašan za to društvo, recite odmah i do viđenja.

- Bolje bi vam bilo da mi zahvalite, Lee. Omogućavam vam da sačuvate obraz pred tim ljudima, kako vi to velite.

- Baš me zanima zašto vam je do toga stalo.

- Stalo mi je.

Na trenutak zašuti i naglo zakoči pred crvenim svetlom. Packard blago uroni na svojim amortizerima, prema napred, i vrati se.

- Ne vidim zašto.

- Želeo bih videti kamo smerate s te dve devojke.

- Sve zgodne devojke zaslužuju da se čovek njima pozabavi.

- Vi imate na raspolaganju tuce jednako lepih i mnogo lakših nego su ove.

- Ne verujem da je prvi deo vaše rečenice potpuno istinit, rekoh, a niti drugi.

Zagonetno me odmeri. Više mi se sviđalo kada je gledao cestu.

- Čudite me, Lee.

- Iskreno govoreći, rekoh, te su mi dve devojke sasvim po ukusu.

- Znam da vam se to sviđa, reče Dex.

Naravno, u glavi su mu se rojile sasvim druge stvari.

- Ne mislim da bi bilo teže spavati s njima nego s Judy i Jicky, rekoh uvereno.

- Ali to nije sve što vas zanima, Lee?

- To je sve.

- Dakle, pazite dobro. Ne znam šta ste napravili s Jean, ali ona je u pet minuta na telefonu pronašla načina da četiri puta spomene vaše ime.

- Sretan sam šta sam ostavio takav dojam.

- To nisu devojke s kojima se može spavati a da ih se nakon toga ne oženi, više-manje. Ja barem mislim da su takve. Znate, Lee, ja ih poznajem deset godina.

- Dakle, imao sam sreće, odvratih. Jer ih ne nameravam obe oženiti, ali nameravam s obema spavati.

Dexter ne odgovori i ponovo me odmeri. Da li mu je Judy ispričala našu seansu kod Jicky ili nije ništa znao? Verujem da je taj tip bio u stanju pogoditi tri četvrtine stvari, čak i bez da mu se ispriča ostatak.

- Izlazite, reče mi.

Shvatih da se auto zaustavio pred *Stork Clubom* i izađoh. Ušao sam ispred Dextera, pa on ostavi napojnicu brinuti u garderobi.

Jedan dečak u livreji koga sam dobro poznavao nas odvede do rezervisanog stola, U ovom su bistrrou pokušavali glumiti veliku gospodu, i rezultati su bili komični. Usput se rukovah s Blackijem, vođom benda. Bilo je vreme koktela i bend je svirao muziku za ples. Iz viđenja sam poznavao i većinu gostiju. Ali sam ih obično gledao s podija, i uvek je čudna stvar odjednom se naći s neprijateljima, na strani publike.

Sedosmo i Dex naruči trostruki martini.

- Lee, reče mi, neću vam više govoriti o tome, ali pazite s tim devojkama.

- Ja uvek pazim, rekoh. Ne znam tačno kako to mislite, ali ja uglavnom tačno znam šta radim.

Nije mi odgovorio, i dve je minute kasnije stao govoriti o drugim stvarima. Kada bi odbacio taj svoj blazirani način, znao je reći zanimljive stvari.

X

Obojica smo bili prilično pijani kada smo izlazili, pa sam seo za volan uprkos Dexterovim protestima.

- Nije mi nimalo stalo do toga da mi uništite njušku za subotu. Uvek gledate naokolo dok vozite a ja od toga imam osećaj da umirem.

- Ali vi ne poznate put, Lee.

- Pa šta! rekoh. Pokazat ćete mi ga.

- To je deo grada u koji nikada ne zalazite, i komplicirano je.

- Oh! Stvarno gnjavite, Dex. Koja ulica?

- Dobro. E pa onda nas odvezite u Stephen's Street 300.

- Na onu stranu? upitah uprevši ovlaš kažiprstom u smeru zapadnog dela...

- Da. Poznate taj deo?

- Sve ja poznajem, odvratih. Pažnja, krećemo.

Taj je Packard dušu dao za vožnju. Dex ga nije voleo i Cadillac njegovih roditelja mu je bio draži; ali u usporedbi s Nashom, prava blagodet.

- Idemo u Stephen's Street?

- U blizinu, reče Dex.

Usprkos količini alkohola u utrobi, bio je čvrst kao hrast. Kao da uopšte nije pio.

Stigli smo usred siromašnog dela grada. Stephen's Street je na početku izgledala dobro; ali nakon, broja 200 su počeli jeftini stanovi, a zatim prizemne barake, sve jadnije i jadnije. Na broju 300 su još stajale uspravno. Ispred kuća je bilo nekoliko starih automobila, gotovo iz vremena Fordovog T-a. Zaustavih Dexov auto ispred mesta za koje mi je rekao.

- Dođite, Lee, reče. Još malo pešice.

Zatvori vrata i krenusmo dalje. Skrene u poprečnu ulicu i prede stotinjak metara. Onde su bila stabla i razrušene ograde. Dex se zaustavi ispred dvospratnice čiji je gornji deo bio drven. Rešetka oko hrpe otpadaka koja je predstavljala vrt bila je začudo u gotovo dobrom stanju. On uđe bez najave. Bila je skoro noć, i u zabačenim uglovima gomilale su se čudnovate sene.

- Dođite, Lee, reče. Tu smo.

- Sledim vas.

Pred kućom je bila ruža, jedna jedina, ali njezin je miris bio dovoljan da pokrije smrad smeća kojeg je bilo posvuda. Dex se uzvereo uz dve stepenice ulaza koji se nalazio sa strane kuće. Jedna debela Crnkinja otvori u odgovor na njegovu zvonjavu. Bez reči nam okrene leđa i Dex je stane slediti. Ja zatvorih za sobom vrata. Na prvom spratu skloni se da nas propusti. U malenoj se prostoriji nalazio divan, boca i dve čaše, i dva deteta od jedanaest do dvanaest godina, jedna mala okruglasta riđa i jedna mlada Crnkinja, po svemu sudeći, starija od one prve. Pristojno su sedele na divanu, odevene u košulje i prekratke suknje.

- Ovo su gospoda koja vam donose dolare, reče Crnkinja. Budite dobre s njima.

Ona zatvori vrata i ostavi nas. Pogledah Dextera.

- Svucite se, Lee, reče. Ovde je vrlo vruće.

Okrene se riđokosoj.

- Dođi mi pomoći, Jo.

- Zovem se Polly, reče dete. Daćete mi dolare?

- Svakako, reče Dex.

Izvuče iz džepa zgužvanu desetku i da je detetu.

- Dođi mi pomoći da raskopčam hlače.

Još se nisam ni pomakao. Pogledah riđu koja je ustajala. Mora da je imala nešto više od dvanaest godina. Imala je lepo zaobljena bedra pod prekratkom suknjom. Znao sam da me Dex posmatra.

- Ja uzimam riđokosu, reče mi.

- Znao da za ovu stvar možemo u gajbu.

- Smeta vam boja njene kože? dobaci mi grubo.

To mi je, dakle, spremao. I dalje me posmatrao s čuperkom preko oka. Čekao je. Mislim da nisam promenio boju. Ona dva deteta nisu se ni pomakla, pomalo uplašena...

- Dođi, Polly, reče Dex. Hoćeš popiti jednu čašicu?

- Radije ne bih, reče ona. Mogu vam pomoći i bez da pijem.

Za manje od minute je bio razodeven; smesti dete na svoja kolena podigavši joj suknju. Lice mu se smračilo i počeo je dahtati.

- Nećete mi ništa napraviti? reče ona.

- Budi mirna, odvrati Dexter. Inače nema dolara.

Zavuče joj ruku među noge a ona počne plakati.

- Ćuti! reče. Ili će te Anna istući...

Okrene glavu k meni. Nisam se ni pomakao

- Smeta vas boja njene kože? ponovi. Hoćete ovu moju?

- Ovako je dobro, rekoh.

Pogledah drugo dete. Češkala je glavu, potpuno indiferentna. Već je bila zaobljena.

- Dođi, rekoh joj.

- Možete slobodno, Lee, reče Dex, čiste su. Hoćeš li ućutati?

Poly prestade plakati i glasno šmrcne.

- Preveliki ste..., reče ona. Boli me!

- Ćuti, reče Dex. Daću ti još pet dolara.

Dahtao je kao pseto. Onda je ščepa za guzove i počne se pomicati u stolici. Pollyine suze su sada bezglasno curile. Mala Crnkinja me posmatrala.

- Svuci se, rekoh joj, i dođi na ovaj divan.

Svukoh sako i razvezah pojas. Tiho je kriknula kada sam ušao u nju. A bila je vrela kao pakao.

XI

Kada je došlo subotnje večere, nisam ponovo video Dextera... Odlučio sam uzeti Nash i otići do njega. Ako on ipak ide, ostavit ću ga u njegovoj garaži... Ako ne, odmah idem dalje.

Prethodno večere sam ga ostavio bolesnog kao svinju. Mora da je bio mnogo pijaniji nego sam mislio i počeo je izvoditi svakojake šale. Mala Polly će imati ožiljak na levoj sisi jer se tom gadu prohtelo da je ugrize kao besan pas. Mislio je da će je njegovi dolari umiriti, ali mu je Crnkinja Anna odmah odbrusila i zapretila da ga više nikada neće primiti. Jasno je da nije onde došao prvi put. Nije hteo pustiti Polly, čiji mu se miris riđokose očigledno svideo. Anna joj je stavila neki zavoj i dala joj sredstvo za spavanje, ali je bila prisiljena ostaviti je Dexu koji joj je grgoljeći lizao sve posekotine.

Shvatao sam šta mora osećati jer ni sam nisam mogao odlučiti da izađem iz te male Crnkinje, no ipak sam pazio da je ne povredim. Nijednom se nije požalila. Samo je zatvarala oči.

Zbog toga sam se pitao je li Dex kadar otići na vikend Asquithovima. I sam sam se bio probudio u čudnom stanju. To je bilo jasno i Ricardou: od devet sati ujutro mi je servirao trostruke zombije, i to je jedina stvar za koju znam da može staviti stvari na mesto. Zapravo, pre nego sam došao u Buckton gotovo da i nisam pio i shvatio sam da sam pogrešio. Uz uslov da se dovoljno popije, uvek pomaže. Tog jutra je odlično išlo, pa se zaustavih kod Dexa u punoj formi.

U suprotnosti s mojim očekivanjima, već me je čekao, sveže obrijan, u bež odelu i u dvobojnoj košulji, sivoj s ružičastim.

- Jeste li ručali, Lee? Ne volim se zaustavljati na putu, pa činim sve da to ne bude potrebno.

Ovaj Dexter ovde je bio jasan, jednostavan i čist kao detence. Detence koje je starije nego što pokazuju njegove godine, ipak. Njegove oči.

- Rado bih pojeo malo šunke i marmelade, odgovorih.

Sobar mi je servirao obilato jelo. Grozim se tipova koji turaju šape u ono šta jedem, ali to je Dexteru izgleda bilo sasvim normalno.

Odmah nakon toga smo krenuli. Prebacio sam svoju prtljagu iz Nasha u Packard, a Dexter je seo zdesna.

- Vozite vi, Lee. Bolje je tako.

Pogleda me iskosa. To je bila njegova jedina aluzija na prethodnu večer. Čitavim ostatkom puta bio je dobro raspoložen i ispričao mi je mnoštvo priča o roditeljima Asquith, to dvoje nitkova koji su započeli život s pristojnim kapitalom, što je u redu, ali i s navikom da izrabljuju ljude čija je jedina krivnja da imaju boju kože različitu od njihove. Imali su plantaže trske na Jamaici ili Haitiju, i Dex je tvrdio da se kod njih pije vraški dobar rum.

- To je bolje od Ricardoovih zombija, da znate, Lee.

- Onda sam za to! rekoh.

I dobro pritisnuh papučicu gasa.

Prešli smo sto milja za malo više od jednog sata, a kada smo stigli u Prixville Dexter mi je pokazivao put. Gradić je bio mnogo manji od Bucktona, ali su i zgrade izgledale otmenije i vrtovi veći. Ima takvih mesta u kojima svi tipovi izgledaju kao da su punih džepova.

Ograda Asquithovih je bila otvorena i ja se naglo popeh na kratku uzbrdicu ispred garaža, ali kada sam ja to radio, motor nije kašljao. Smestih Clippera iza dvaju drugih automobila.

- Već ima mušterija, rekoh.

- Ne, primeti Dexter. To su kola domaćina. Mislim da smo jedini. Osim nas, bit će nekoliko ovdašnjih tipova. Svi se međusobno i naizmenice pozivaju, jer kad su svaki kod sebe umiru od dosade. A treba reći da nisu često kod sebe.

- Razumem, rekoh. Sve u svemu, pravi jadnici.

Nasmeje se i izađe iz kola. Uzesmo svaki svoju torbu i naletesmo na Jean Asquith. Nosila je teniski reket. Bila je u belim hlačicama i nakon igre je obukla plavi pulover koji ju je omotao na sjajan način.

- Oh! Evo vas, reče.

Izgledala je oduševljena što nas vidi.

- Dođite nešto popiti.

Pogledah Dexa, on pogleda mene, pa zajedno klimnuso glavama.

- Gde je Lou? upita Dex.

- Već je otišla gore, reče Jean. Mora se presvući.

- Oh! rekoh nepoverljivo. Ovde se posebno oblače za bridge?

Jean prasne u smeh.

- Hoću reći, presvući hlače. Presvucite se u nešto udobnije od ovoga pa dođite. Pokazat će vam vaše sobe.

- Nadam se da ćete i vi presvući hlačice. Ove nosite već najmanje jedan sat.

Dobih pošteni udarac reketom po prstima.

- Ja se ne znojim! reče Jean. Nemam više te godine.

- I bit će da ste izgubili meč?

- Jesam!...

Opet se nasmeje. Znala je da se odlično smeje.

- Dakle, onda se usuđujem izazvati vas na jedan sat, reče Dex. Naravno, ne odmah. Sutra ujutro.

- Naravno, reče Jean.

Ne znam da li se varam, ali bilo bi joj draže da sam to ja predložio.

- Dobro, rekoh. Ako imate dva terena, ja ću odigrati s Lou, a oni koji izgube onda igraju jedan protiv drugog. Potrudite se da izgubite, Jean, pa imamo priliku zaigrati.

- U redu, reče Jean.

- Dakle, zaključio Dex, budući da svi varaju, i ja ću izgubiti.

Sve troje se nasmejasmu. Nije bilo smešno; ali postajalo je nekako napeto, i to je trebalo rešiti. Zatim smo Dex i ja krenuli za Jean prema kući, a ona nas preda Crnoj sobarici, vrlo vitkoj, s belom uštirkanom kapicom.

XII

Presvukao sam se u svojoj sobi i dole se pridružio Dexu i ostalima. Bili su tamo još dva momka i dve devojke, okrugli sto, i Jean je igrala bridge s jednom od devojaka i s dva momka. Lou je bila tamo. Ostavio sam Dexa da pravi društvo drugoj devojci i upalio radio da pronađem malo plesne muzike. Pronašao sam Stana Kentona i ostavio ga. Bolje nego ništa. Lou je imala novi parfem koji mi se više sviđao od onoga od neki dan, ali hteo sam je malo bockati.

- Promenili ste parfem, Lou.
- Da. Ovaj vam se ne sviđa?
- Sviđa mi se, dobar je. Ali vi znate da se to ne radi.
- Šta to?
- Nije dobro menjati parfem. Stvarno otmena dama ostaje verna jednom parfemu.
- Otkud vam to?
- To se zna. To je šatro francusko pravilo.
- Nismo u Francuskoj.
- Zašto onda upotrebljavate francuske parfeme?
- Najbolji su.
- Naravno, ali ako poštujete jedno pravilo, trebalo bi ih poštovati sve.
- Ma recite mi, Lee Anderson, gde ste pokupili sve to?
- To su vam blagodeti obrazovanja, našalih se.
- U koji ste koledž išli?
- Ni u jedan za koji znate.
- To znači?
- Studirao sam u Engleskoj i Irskoj pre nego sam se vratio u USA.
- Zašto se bavite time čime se bavite? Mogli biste bolje zarađivati.
- Zaradio sam dovoljno za ono šta želim napraviti, rekoh.
- A vaša porodica?
- Imao sam dva brata.
- I?
- Mlađi je mrtav. Nesretan slučaj.
- A drugi?
- Živ je. U New Yorku.
- Rado bih ga upoznala, reče.

Izgleda da je izgubila onu oštrinu koju je pokazivala kod Dextera i Jicky, i kao da je zaboravila šta sam joj tada napravio.

- Draže mi je da ga ne poznate, rekoh.

A tako sam i mislio. Ali varao sam se misleći da je zaboravila.

- Imate čudne prijatelje, reče menjajući temu.

Sve vreme smo plesali. Između pesama gotovo da i nije bilo prekida, i to me oslobodilo obaveze da odgovorim.

- Šta ste napravili s Jean prošli put? upita. Promenila se.

- Ništa joj nisam napravio. Samo sam joj pomogao da se otrezni. Za to ima jedna poznata tehnika.

- Ne znam da li me vučete za nos. S vama se nikad ne zna.

- Ma ja sam vam proziran kao kristal!...rekoh uvereno.

Sada je došao red na nju da me ostavi bez odgovora, i nekoliko se minuta posve predala plesu. Bila je opuštена, u mojim rukama, i izgledalo je da ne misli ni na šta.

- Volela bih da sam bila tamo, zaključi.

- I meni je žao šta niste bili, rekoh. Sada biste bili mirni.

Moja mi vlastita rečenica natera mlaz vrućine u potiljak. Sećao sam se Jeanina tela. Imati ih obe, i uništavati ih istovremeno, nakon što sam im rekao. Nemoguće...

- Ne verujem da mislite ono šta izgovarate.

- Ne znam šta bih trebalo reći da biste poverovali da to i mislim.

Žestoko se usprotivi, nazove me sitničavim, i optuži me da govorim poput nekog austrijskog psihijatra. To je bilo pomalo uvredljivo.

- Hoću reći, objasnih joj, kada verujete da ja govorim istinu?

- Draže mi je kad uopšte ništa ne govorite.

- I kada ništa ne radim?

Malo je čvršće stegnuh. Sigurno se setila na šta aludiram i spusti pogled. Ali nisam hteo da prođe samo s tim. No ona sama progovori:

- Ovisi o tome šta radite...

- Ne sviđa vam se ono šta radim?

- To uopšte nije važno ako to radite svima.

Osećao sam da se približavam cilju. Bila je gotovo zrela. Još rnalo napora. Hteo sam videti da li je stvarno sve spremno.

- Govorite u zagonetkama, rekoh. O čemu govorite?

Ovaj put nije spustila samo pogled nego i glavu. Bila je zaista mnogo niža od mene. U kosi je imala krupni beli karanfil. Ali

odgovori:

- Dobro znate o čemu govorim. O onome što ste mi napravili, neki dan, na divanu.

- Pa?

- Da li to radite svim ženama koje susretnete?

Glasno se nasmejah i ona me štipne za ruku.

- Ne sprdajte se sa mnom, ja nisam nikakva glupača.

- Jasno da niste.

- Odgovorite mi.

- Ne, rekoh. Ne radim to svim devojkama. Iskreno govoreći, ima vrlo malo žena s kojima to čovek želi napraviti.

- Svašta pričate. Dobro sam videla kako se ponašaju vaši prijatelji...

- To mi nisu prijatelji, to su poznanici.

- Ne igrajte se rečima, reče. Da li to radite sa svojim poznanicama?

- Mislite da bi čovek pozeleo to raditi s takvim devojkama?

- Mislim..., promrmlja. Ponekada se mnogo toga može napraviti s mnogo raznih ljudi.

Smatrao sam da moram iskoristiti tu rečenicu da malo pojačam stisak. Istovremeno sam joj krenuo milovati grudi. Prenaglio sam. Blago ali odlučno se odmakla.

- Znate, neki dan sam bila popila, reče.

- Ne bih rekao, odgovorih.

- Oh!... Mislite da bih se dala da nisam pila?

- Sigurno.

Ponovo spusti glavu, zatim je podigne i reče mi:

- Ne mislite valjda da bih plesala sa bilo kim?

- Ja sam bilo ko.

- Dobro znate da niste.

Retko sam vodio ovako iscrpljujući razgovor. Ta vam je devojka klizila iz šaka kao jegulja. Ponekad je izgledalo da se posve prepušta, a onda hi odskočila na najslabiji dodir. Ipak nastavih.

- Šta je na meni različito?

- Ne znam. Dobro izgledate, ali ima tu i nešto. Vaš glas, na primer.

- Šta s njim?

- To nije običan glas.

Ponovo se od srca nasmejah.

- Nije, uporno će ona. Dublji je... i više... - ne znam kako bih rekla... puniji.

- To je od sviranja gitare i pevanja.

- Nije, reče. Nikada nisam čula pevače i gitariste da pevaju kao vi. Čula sam glasove koji me podsećaju na vaš, da... tamo... na Haitiju. Crnci.

- Dali ste mi kompliment, rekoh. To su najbolji muzičari na svetu.

- Ne govorite gluposti!

- Sva američka muzika potiče od njih, rekoh uvereno.

- Ne verujem. Svi veliki plesni orkestri su beli.

- Naravno, belci su u odličnom položaju za izrabljivanje otkrića Crnaca.

- Ne čini mi se da imate pravo. Svi veliki kompozitori su belci.

- Duke Ellington, na primer.

- Ne, Gershwin, Kern, svi oni.

- Sve sami evropski emigranti, rekoh. A oni su sigurno najbolji izrabljivači. Ne verujem da se kod Gershwina može naći i jedan originalni komad, kojeg nije preuzeo, uzeo ili preradio. Pronađite mi jedan jedini u Rhapsody in Blue.

- Čudni ste, reče. Mrzim Crnce.

To je bilo prekrasno. Pomislih na Toma, i bio sam blizu tome da zahvalim Gospodu. Ali previše sam želeo tu devojkicu da bi me mogao spopasti bes. A i nije mi trebao Gospod da stvari izvedem kako bi trebalo.

- Isti ste kao drugi, rekoh. Sviđa vam se hvaliti se sa stvarima koje su poznate svima osim vama.

- Ne razumem šta hoćete reći.

- Trebali biste putovati, rekoh. Znae, nisu sami beli Amerikanci izumili kinematograf, ni automobil, ni najlon čarape, ni konjske utrke. Ni jazz.

- Razgovarajmo o nečem drugom, reče Lou. Previše čitate knjige, to je.

Nastavili su svoj bridge za stolom pokraj, i zaista, ako je ne nateram da pije, s tom devojkicom neću ništa napraviti. Valja biti uporan.

- Dex mi je pričao o vašem rumu, nastavih. Je li to samo mit, ili je stvarno dostupan i običnim smrtnicima?

- Naravno da ga možete dobiti, reče Lou. Trebala sam se setiti da ste žedni.

Pustih je i ona ode prema nekakvom baru u salonu.

- Da pomešam? reče. Beli i crveni rum?

- Može. I ako možete dodati još malo soka od naranče. Umirem od žeđi.

- Ništa lakše, reče.

Oni oko stola za bridge, na drugoj strani prostorije, nam stadoše glasno dovikivati.

- Oh! Lou!... napravite za sve!...

- Dobro, reče, ali dođite po njih.

Sviđalo mi se videti kako se ta devojka naginje napred. Nosila je nekakvu usku majicu s posve okruglim dekolteom koji joj je otkrivao početak grudi, i ovaj put joj je kosa bila sva počešljana na istu stranu, kao onoga dana kada sam je upoznao, ali na levo. Bila je mnogo manje našminkana, i zaista za zagristi.

- Vi ste odista zgodna devojka, rekoh.

Ona se uspravi, s bocom ruma u ruci.

- Ne počinjite...

- Ne počinjem. Nastavljam.

- Onda ne nastavljajte. S vama to ide prebrzo. Izgubi se sve zadovoljstvo.

- Stvari ne smeju predugo trajati.

- Smeju. Ugodne stvari bi trebale zauvek trajati.

- Znate li koju ugodnu stvar?

- Da. Razgovarati s vama, na primer.

- I zadovoljstvo je samo vaše. To je egoistično.

- Neodgojeni ste. Reći da vam je ono šta govorim dosadno!...

- Ne mogu vas gledati bez da pomislim kako ste stvoreni za nešto drugo osim razgovora, i teško mi je razgovarati s vama bez da vas gledam. Ali rado ću još razgovarati s vama. Za to vreme neću igrati bridge.

- Ne volite bridge?

Napunila je čašu i pružila mi je. Dohvatih je i ispraznih dopola.

- Ja volim ovo.

Pokazah čašu.

- A sviđa mi se i što ste ga vi pripravili.

Ona pocrveni.

- Tako je ugodno kada ste ovakvi.
- Uveravam vas da znam biti ugodan na mnogo drugih načina.
- Vi ste pozer. Dobro ste građeni i mislite da sve žene to žele.
- Šta to?
- Ono fizičko.
- One koje to ne žele, rekoh, nisu nikada probale.
- Nije istina.
- Vi ste probali?

Ne odgovori, poigra se vlastitim prstima, onda se odluči.

- Ono šta ste mi napravili, zadnji put...
- Da?
- To nije bilo ugodno. To je... to je bilo grozno!
- Ali... nije bilo neugodno?
- Ne... reče posve tiho.

Nisam dalje navaljivao i dovrših svoju čašu. Povratio sam izgubljeno područje. Gospode bože, kako ću se izgnjaviti s ovom devojkom; čovek ponekad naleti na pastrmku koja ostavlja takav dojam.

Jean je ustala i došla po čaše.

- Nije vam dosadno s Lou?
- Ma baš si ljubezna... reče njena sestra.
- Lou je šarmantna, rekoh. Jako je volim. Mogu li od vas zatražiti njenu ruku?
- Ni slučajno! reče Jean. Ja imam prednost.
- Dakle, šta ja u svemu tome predstavljam? reče Lou. Neki otpadak?
- Ti si mlada, reče Jean. Imaš vremena. Ali ja...

Nasmejah se, jer je Jean jedva bila dve godine starija od sestre.

- Ne smejte se kao kakva budala, reče Lou. Zar ne da je već prilično uvela?

Stvarno sam voleo te dve devojke. A izgledalo je da se i one dobro slažu.

- Ako se ne pokvarite stareći, rekoh Lou, rado bih vas obe oženio.
- Jezivi ste, reče Jean. Vraćam se svom bridgeu. Kasnije ćete plesati sa mnom.

- Ah! Do đavola, reče Lou. Ovaj put ja imam prednost. Idi igrati te tvoje prljave karte.

Ponovo zaplesasmo, ali se program promeni i ja predložih Lou da izađemo i protegnemo noge.

- Ne znam baš da li mi se ostaje samoj s vama, reče.

- Ne riskirate bog zna šta. Zapravo, trebali biste samo zavikati.

- Pa da, protestovala je. Da ispadnem idiot!...

- Dobro, rekoh. Onda idem nešto popiti, ako nemate ništa protiv.

Krenuh prema baru i smešah nešto za dobro raspoloženje. Lou je ostala na mestu gde sam ostavio.

- Hoćete i vi?

Ona odmahne glavom i zatvori svoje žute oči. Prestadoh joj poklanjati pažnju, prođoh prostorijom i pođoh videti kako Jean igra.

- Došao sam vam doneti sreću, rekoh.

- U pravi čas!

Lagano se okrene prema meni, osmeh joj blistao.

- Gubim sto trideset dolara. Kako vam se to sviđa?

- Zavisi o tačnom procentu vašega bogatstva koji to predstavlja, rekoh.

- A da prekinemo igru? predloži ona.

Troje drugih, kojima se po svemu sudeći nije osobito igralo, ustadoše zajedno. Što se tiče onog Dextera, on je već pre nekog vremena odveo četvrtu devojkicu u vrt.

- Nema ništa drugo? reče Jean pokazujući prezrivo kažiprstom radio. Pronaći ću vam nešto bolje.

Stane okretati dugmad i zaista uhvati nešto uz šta se može plesati. Jedan od dvojice onih tipova pozva Lou. Ostalo dvoje su zaplesali jedno s drugim, a ja povedoh Jean da najpre nešto popijemo. Što se nje tiče, znao sam šta joj treba.

XIII

Praktički nisam ponovno razgovarao s Lou nakon našeg dugačkog razgovora pre nego smo Dex i ja otišli gore na spavanje. Naše su sobe bile na prvom spratu, na istoj strani kao i sobe devojaka. Roditelji su bili u drugom krilu. Oni tipovi su svratili kućama. Kažem da su roditelji bili u drugom krilu, ali sada su bili otišli u New York ili na Haiti, ili tako nekako. Onde je bila, po redu, moja soba, onda Dexterova, pa Jeanina i soba u kojoj je spavala Lou. Moj položaj nije pogodovao izletima.

Svukoh se, dobro se istuširah i energično se istrlijah grubom rukavicom. Slušao sam kako se Dexter vrti po svojoj sobi. Izađe i vrati se pet minuta kasnije, i začuh zvuk punjenja čaše. Otišao je u ekspediciju nabavke i pomislih da to nije tako loša ideja. Lagano zakucah na vrata između njihove sobe i kupaoonice koja nas je razdvajala. On odmah priđe.

- Oh! Dex, rekoh kroz vrata. Sanjam li ja to ili sam čuo zvuk boca?
- Dat ću vam jednu, reče Dex. Doneo sam dve.

Bio je rum. Ništa bolje od toga za spavanje ili za razbuđivanje, već prema dobu dana. Nameravao sam ostati budan, ali sam čuo kako Dex malo zatim leže. Na njega je delovalo drukčije nego na mene.

Pričekah nekih pola sata i tiho izađoh iz sobe. Bio sam u gaćicama i gornjem delu pidžame. Ne podnosim hlače od pidžame. To je grozan sistem.

Hodnik bejaše mračan, ali znao sam kamo idem. Hodao sam normalnim korakom jer je tepih dostajao da priguši buku čitavog bejzbol meča, i tiho zakucah na vrata Lou. Začuh da se približava; zapravo, više sam osetio da se približava, i ključ se okrene u bravi. Kliznuh u njenu sobu i odmah zatvorih lakiranu ploču.

Lou je nosila krasan beli ogrtač koji mora da je ukrala nekoj od Vargas Girls. Njena je odeća očigledno uključivala i čipkasti grudnjak, kao i malene odabrane gaćice.

- Dolazim videti da li ste još uvek ljuti na mene, rekoh.
- Idite odavde, protestovala je.
- A zašto ste mi otvorili? Šta ste mislili, ko je?
- Šta ja znam! Susie, možda...
- Susie je legla. I sva ostala posluga. To je i vama posve jasno.

- Šta zapravo hoćete?

- Ovo.

Dohvatih je u letu i poljubih baš kako treba. Ne znam šta je za to vreme radila moja leva ruka. Ali Lou se batrgala i ja dobih po uhu jedan od najlepših udaraca šakom koji sam do tada imao čast primiti. Pustih je.

- Vi ste običan divljak, reče.

Kosa joj je bila ravno počešljana, raspuštena, s crtom u sredini, bila je stvarno divan komad. Ali ostadoh miran. Rum mi je pomogao.

- Prebučni ste, odvratih. Jean će vas sigurno čuti.

- Između naših soba je kupaonica.

- Odlično.

Ponovo navalih i rastvorih joj ogrtač. Uspem joj strgnuti gaćice pre nego me dospela ponovo udariti. Dohvatih joj šaku i stavih joj ruke na leđa. Lako su mi stale u desnu šaku. Borila se bez glasa, ali besomučnom snagom i pokušavala me udariti kolonom, no obuhvatio sam je levom rukom oko križa i čvrsto stisnuo uz sebe. Pokušavala me ugristi preko pidžame. Ali nisam se uspevao osloboditi svojih prokletih gaćica. Naglo je ispustih i odgurnuh prema krevetu.

- Uostalom, i do sada ste se sasvim dobro snalazili sami. Bilo bi glupo da se umaram za tako malu stvar.

Bila je na rubu plača, ali oči su joj blistale od besa. Nije se čak niti pokušavala obući, i ja sam uživao u prizoru. Imala je crno i usko krznašce, sjajno poput astrahana.

Okrenuh se na petama i krenuh prema vratima.

- Dobro spavajte, rekoh. Oprostite što sam vam malo oštetio rublje. Ne usuđujem se predložiti vam da ga zamenim novim, ali očekujem da mi pošaljete račun.

Bilo mi je teško biti bezobrazniji, ali nadaren sam za to. Ona ne odgovori, ali videh da joj se šake stežu i da grize usne. Naglo mi okrene leđa, a ja ostadoh još trenutak da je promotrim s te strane. Stvarno, prava šteta. Izadoh u čudnom stanju.

Posve hladnokrvno otvorih naredna vrata, od Jeanine sobe. Nije ih zaključala. Mirno se uputih prema kupaonici i okrenuh okruglu niklanu kvaku.

Zatim skinuh gornji deo pidžame i gaćice. Sobu je osvetljavalo meko svetlo, a narančaste tapiserije su još omekšavale atmosferu. Potpuno gola, Jean je uređivala nokte, ispružena na trbuhu na niskom krevetu. Okrene glavu videvši da ulazim i stade me slediti pogledom dok sam zaključavao vrata.

- Hrabri ste, reče.

- Da, odgovorih. A vi ste me čekali.

Ona se nasmeje i okrene se na krevetu. Sedoh pokraj nje i stadoh joj milovati bedra. Bila je besramna kao desetogodišnje dete. Sede i počne mi opipavati bicepse.

- Jaki ste.

- Slab sam kao tek rođeno janje, rekoh.

Pritisne se uz mene i poljubi me, ali za tim uzmakne i otre usne.

- Dolazite od Lou. Mirišete po njenom parfemu.

Nisam mislio na tu prokletu naviku. Jeanin glas je drhtao i izbegavala je da me pogleda. Uхватih je za ramena.

- Nerazumni ste.

- Mirišite po njenom parfemu.

- Bio sam kod nje.

- Vidite!...

- Morao sam se ispričati. Povredio sam je neki dan.

Razmišljao sam kako je Lou verovatno još uvek na nogama, na tri četvrt gola, usred svoje sobe, i to me još više uzбудilo. Jean je to primetila i pocrvenela.

- To vam smeta? upitah.

- Ne, promrmlja. Mogu li vas dirati?

Ispružih se pokraj nje i namestih je uz sebe. Njene su mi ruke sustezljivo prelazile telom.

- Vrlo ste jaki, reče dubokim glasom.

Sada smo ležali na boku, licem u lice. Lagano je odgurnuh i okrenuh je na drugi bok, a zatim joj se primakoh. Blago raširi noge da mi napravi prolaz.

- Ozledit ćete me.

- Sigurno neću, rekoh.

Samo sam prelazio prstima preko njenih grudi, penjući se od dna prema vršcima, i osetih da drhti pripijena uz mene. Njeni okrugli i

vrući guzovi su se smeštali uz mene, iznad mojih bedara, i ubrzano je disala.

- Hoćete li da ugasim? promrmljah.

- Ne, reče Jean. Više volim ovako.

Oslobodih levu ruku ispod njena tela i uklonih joj kosu sa desnog uha. Mnogi ljudi ne znaju šta se može napraviti od žene ljubeći joj i grickajući uho, to je poznata stvar. Jean se izvila kao jegulja.

- Nemojte mi to raditi.

Odmah prestadoh, ali ona mi ščepa šaku i stegne me izvanrednom snagom.

- Još.

Ponovo započeh, sporije, i osetih da se odjednom ukrutila, zatim opustila i pustila da joj glava ponovo padne. Ruka mi klizne niz njen trbuh i shvatih da je i ona nešto osetila. Počeh joj ljubiti vrat kratkim laganim poljupcima. Video sam kako joj se koža sve jače napinje dok sam se primicao grlu. A zatim sam, posve polako, dohvatio svoj ud i ušao u nju, tako lako da nisam znao je li to shvatila pre nego sam se počeo pomicati. To je stvar pripreme. Ali ona se odmakne laganim trzajem bokova.

- Smeta vam? rekoh.

- Mazite me još. Mazite me čitave noći.

- To i nameravam.

Ponovo sam je imao, ovaj put grubo. Ali se povukoh pre nego sam je zadovoljio.

- Izludit ćete me..., promrmlja.

I okrene se na trbuh sakrivši glavu rukama. Ljubio sam joj bokove i bedra, a zatim kleknuh iznad nje.

- Raširite noge, rekoh.

Nije ništa rekla i polako raširi noge. Kliznuh joj rukom između guzova i ponovo se usmerih, ali pogrešnim putem. On se ponovo ukruti a ja nastavih.

- Neću, reče.

- Kleknite, rekoh.

- Neću.

A zatim izvije bokovima i njena se kolena podigoše. Glava joj je i dalje bila zarivena u ruke, i polako sam uspeo. Nije ništa govorila, ali sam osećao kako se njen trbuh udaljava i vraća odozgo nadole i dah

joj se ubrzava. Bez da izađem, prevalih se na bok i povukoh je za sobom, k sebi, i kada sam joj pogledom potražio lice suze su curile iz njenih zatvorenih očiju, ali mi reče da ostanem.

XIV

Vratio sam se u svoju sobu u pet sati ujutro. Jean se nije ni pomakla kada sam odlazio, zaista je bila na kraju snaga. Kolena su mi malo klecala, ali sam se u deset sati uspeo izvući iz kreveta. Mislim da mi je Dexov rum prilično pomogao. Prilepio sam se pod hladan tuš i pozvao ga da me razbudi. Zakucao je kao da je gluh, i to me je privelo svesti. Mislio sam na stanje u kojem mora da se nalazila Jean. Što se tiče Dexa, on je bio prežestoko navalio na rum; dah mu je zaudarao na dva metra. Savetovao sam mu da popije tri litra mleka i odigra partiju golfa. Mislio je da će pronaći Jean na tenisu, ali ona još nije ustala. Sišao sam dole na doručak. Lou je posve sama sedela za stolom; nosila je plisiranu suknjicu i svetlu svilenu bluzu ispod kožnatog kaputića. Zaista sam želeo tu devojkicu. Ali jutros sam bio prilično smiren. Pozdravim je.

- Dobar dan.

Ton joj je bio hladan. Ne, pre žalostan.

- Ljutite se na mene? Izvinjavam se za jučer navečer.

- Pretpostavljam da vi tu ne možete ništa, reče. Takvi ste rođeni.

- Ne. Takav sam postao.

- Ne zanimaju me vaše priče.

- Nemate te godine da bi vas moje priče mogle zanimati...

- Zažalit ćete što ste mi to rekli, Lee.

- Baš me zanima kako ćete to izvesti.

- Nemojmo više o tome. Hoćete odigrati tenis sa mnom?

- Rado, rekoh. Treba mi nešto za opuštanje.

Nije se mogla sprečiti da se nasmeši, i odmah nakon jela sam krenuo za njom na teren. Ta se devojkica nije mogla dugo ljutiti.

Igrali smo tenis otprilike do podneva. Nisam više osećao noge i počinjao sam sve viđati sivo, kad je s jedne strane došla Jean a s druge Dex. Bili su u jednako jadnom stanju kao ja.

- Zdravo! rekoh Jean. Baš mi izgledate u dobroj formi.

- Ali zato sebe niste pogledali, odvrati.

- Tome je Lou kriva, rekoh.

- A je li moja krivnja i to što se jadnog starog Dexa treba skupljati kašičicom? pobuni se Lou. Popili ste previše ruma i to je sve. Oh! Dex! Zaudarate po rumu na pet metara!

- Lee mi je rekao na dva, žestoko se pobuni Dexter.
  - Ko, ja to rekao?
  - Lou, reče Dexter, idemo igrati.
  - To nije pošteno, reče Lou. Jean bi trebala igrati.
  - Nemoguće! reče Jean. Lee, povedite me u šetnju pre ručka.
  - Ali kada se ovde ruča? pobuni se Dex.
  - Nema tačno određenog vremena, reče Jean.
- Zavuče ruku pod moju i povuče me prema garaži.
- Da uzmemo Dexov auto? reko. Prvi je, tako je zgodnije.

Ona ne odgovori. Jako mi je stiskala ruku i pripila se uz mene što je jače mogla. Prisiljavao sam se da govorim o nevažnim stvarima a ona i dalje nije odgovarala. Ispusti moju ruku da bi ušla u kola, ali čim sam seo, ponovo se stisne uz mene najbliže šta je mogla bez da me spreči da vozim. Izađoh unatrag i sunuh alejom. Ograda od rešetke je bila otvorena i ja skrenem levo. Nisam znao kamo to vodi.

- Kako se izlazi iz ovog grada? upitah Jean
- Bilo kako... promrmlja.

Pogledah je u retrovizoru. Imala je zatvorene oči.

- Slušajte, izgleda da ste previše spavali, to vas otupljuje.

Uspravi se kao luđakinja i dohvati mi glavu da bi me poljubila. Oprezno sam zakočio jer je to znatno smanjilo vidljivost.

- Poljubite me, Lee...
- Pričekajte barem da iziđemo iz grada.
- Svejedno mi je za ljude. Neka sve doznaju.
- A vaša reputacija?
- To vam inače nije prva briga. Poljubite me.

Ljubljenje, to može pet minuta, ali nisam to mogao raditi sve vreme. Spavati s njom i okretati je na sve strane, to da. Ali ljubljenje ne. Oslobodih se.

- Budite razumni.
- Poljubite me, Lee. Molim vas.

Ponovo ubrzah i skrenuh u prvu ulicu desno, zatim levo; pokušah krivudati tako da me pusti i okači se za nešto drugo; ali s ovim Packardom se to nije moglo. Nije se micao. Ona to iskoristi da mi ponovo stavi ruke ovo vrata.

- Budite sigurni da će se ovim krajem prenositi lepe priče o vama.

- Htela bih da se priča još mnogo više. Kako li će tek biti zapanjeni nakon...

- Kada? Nakon?

- Kada doznaju da ćemo se venčati.

Gospode, što se ta devojka zakačila! Ima ih na koje to deluje kao valerijana na mačku, ili krastača na foksterijera. Htele bi onde visiti čitavog života.

- Venčat ćemo se?

Ona nagne glavu i poljubi mi desnu šaku.

- Naravno.

- Kada?

- Odmah.

- Ali ne u nedelju.

- Zašto? upita.

- Ne. To je idiotski. Vaši se roditelji neće složiti.

- Svejedno mi je.

- Ja nemam novaca.

- Dovoljno za dvoje.

- Jedva dovoljno i za mene samoga, rekoh.

- Dat će nam moji roditelji.

- Ne verujem. Vaši me roditelji ne poznaju. A niti vi me ne poznajete, uostalom.

Ona pocrveni i sakrije lice u mom ramenu.

- Poznajem vas, promrmlja. Mogu vas čitavog opisati iz sećanja.

Htedoh videti koliko to daleko može ići, pa rekoh:

- Priličan broj žena me može na taj način opisati.

Nije reagovala.

- Svejedno mi je. Sada to više neće raditi.

- Ali vi ne znate ništa o meni.

- Nisam znala ništa o vama.

Počne pevušiti Dukeovu pesmu s tim naslovom.

- Sada ne znate ništa više, rekoh uverljivo.

- Onda mi pričajte, reče i prestane pevušiti.

- Na koncu, ne vidim kako bih vas mogao sprečiti da se udate za mene. Jedino tako da odem. A ne odlazi mi se.

Nisam dodao "pre nego sam imao i Lou". Ali to sam hteo reći. Jean je to uzela zdravo za gotovo. Imao sam u šaci tu devojku. Valjalo je

ubrzati stvari s Lou. Jean stavi glavu na moja kolena i ispruži telo na ostatku sedišta.

- Pričajte mi, molim vas, Lee.

- Dobro, rekoh.

Rekoh joj da sam odnekud s Kalifornijske obale, da mi je otac bio švedskog porekla, i da sam zato plavokos. Imao sam teško detinjstvo jer su mi roditelji bili jako siromašni, i kada sam imao devet godina, a bilo je to usred depresije, svirao sam gitaru da zaradim za život, a zatim sam imao sreću da upoznam jednog tipa koji se zainteresirao za mene kada mi je bilo četrnaest godina i poveo me sobom u Evropu, u Veliku Britaniju i Irsku gde sam ostao nekih desetak godina.

Sve je to bila laž. Zaista sam bio deset godina u Evropi, ali ne u tim uslovima, i sve što sam naučio dugujem sebi i biblioteci onoga tipa kod kojeg sam radio kao sluga. Nisam joj govorio niti o tome kako je taj tip postupao sa mnom, znajući da sam crnac, niti o onome što mi je radio kada njegovi mladi prijatelji nisu dolazili, niti o načinu na koji sam otišao od njega, nakon što sam ga prisilio da mi potpiše ček za put natrag, pomoću nekih posebnih metoda uveravanja.

Izmislio sam joj hrpu laži o mom bratu Tomu i o malom, i kako je nesretnim slučajem poginuo, verovalo se da su to napravili Crnci, ti gadovi, to je rasa slugu, a njoj je ideja da se približi nekom obojenom nepodnošljiva. I tako, kada sam se vratio doznao sam da je kuća mojih roditelja prodana, da je moj brat Tom u New Yorku, a mali šest stopa ispod zemlje, pa sam tražio posao i ovaj koji obavljam dugujem jednom Tomovom prijatelju; što je bila istina.

Slušala me kao da sam propovednik pa sam dodao još: rekao sam joj kako mislim da njeni roditelji neće pristati da se venčamo, jer ona još nema dvadeset godina. Ona ih je upravo navršila, tako da može i bez roditelja. Ali ja sam zarađivao malo. Njoj je draže da zarađujem sam i na pošten način, a njeni će me roditelji sigurno zavoleti i pronaći mi zanimljiviji posao na Haitiju ili na nekoj od svojih plantaža. Sve sam se to vreme pokušavao orjentisati i najzad sam naleteo na cestu kojom sam došao sa Dexom. Ja ću se zakratko vratiti svome poslu, a ona će me posećivati tokom nedelje; pobeći ćemo na jug i provesti nekoliko dana negde tamo gde nas niko neće ometati, a vratit ćemo se venčani i stvar će biti gotova.

Upitao sam je da li će to ispričati Lou; odgovori da hoće, ali ne i ono što smo radili, i govoreći o tome, ponovo se uzbuđi. Sva sreća da smo bili stigli.

XV

Poslepodne nismo radili ništa posebno. Vreme je bilo manje lepo nego prethodnog dana. Pravo jesensko; a ja sam se dobro čuvao toga da zaigram bridge s prijateljima Jean i Lou; sećao sam se Dexovih saveta. Nije pravi trenutak da razbacam onih nekoliko stotina dolara koje sam uspeo sakupiti; stvarno, tim tipovima nije ništa značilo imati petsto ili šesto dolara više ili manje. Bilo im je do toga da ubiju vreme.

Jean me nije prestajala posmatrati, pa sam iskoristio trenutak kada smo bili sami da joj kažem da pripazi. Ponovno sam plesao s Lou, ali ona je bila nepoverljiva; nisam uspeo načeti nikakvu zanimljivu temu. Više nisam osećao posledice prošle noći i počeo sam se uzbuđivati svaki put kada sam joj pogledao grudi; ipak mi je dozvolila da je pomalo mazim plešući. Kao i predhodne večeri, prijatelji nisu ostali do kasno, pa smo se našli u četvoro. Jean je jedva stajala na nogama, ali je htela još, a ja sam prošao prave muke da je uverim da pričeka; na svu sreću, umor je učinio svoje. Dex je nastavio gutati rum. Oko deset sati smo se popeli na sprat a ja sam gotovo odmah ponovo sišao da uzmem neku knjigu. Nije mi se dalo ponoviti stvar s Jean, a nisam bio dovoljno pospan da odmah pođem spavati.

A kada sam ponovno zatim ušao u svoju sobu zatekao sam Lou koja je sedela na mom krevetu. Nosila je isti onaj ogrtač od prošle noći i nove gaćice. Nisam je ni dotakao. Zaključao sam vrata sobe, a onda kupaonice i legao kao da je nema. Dok sam skidao krpe, čuo sam da ubrzano diše. U krevetu sam odlučio da joj se obratim.

- Večeras vam se ne spava, Lou? Mogu li vam kako pomoći?
- Ovako sam sigurna da nećete otići k Jean, večeras, odgovori.
- A zašto mislite da sam jučer navečer bio kod Jean?
- Čula sam vas, reče.
- Zapanjujete me... A uopšte nisam dizao buku, našalih se.
- Zašto ste zatvorili ta dvojna vrata?
- Uvek spavam iza zatvorenih vrata, rekoh. Ne sviđa mi se probuditi se pokraj bilo koga.

Mora da se neparfemisala od glave do pete. Mirisala je na kilometre a šminka joj je bila besprekorna. Bila je počešljana kao prethodne večeri, kose razdeljene nadvoje, i stvarno je bilo dovoljno da

ispružim ruku i uberem je kao zrelu naranču, ali s njom sam još morao izravnati jedan računčić.

- Bili ste kod Jean, izjavi.

- U svakom slučaju, vi ste me izbacili. To je jedino čega se sećam.

- Ne sviđa mi se vaše ponašanje, reče.

- A meni se čini da sam večeras posebno pristojan, rekoh. Ispričavam se što sam se morao svući pred vama, ali u svakom sam slučaju siguran da niste gledali.

- Šta ste učinili Jean? upita uporno.

- Slušajte, rekoh. To će vas iznenaditi, ali ne mogu drugačije. Draže mi je da to znate. Neki dan sam je poljubio i od tada me ne prestaje progoniti.

- Kada?

- Kada sam je treznio kod Jicky.

- Znala sam.

- Gotovo da me je prisilila. Znao da sam i sam bio malo popio.

- Stvarno ste je poljubili?...

- Molim?

- Kao mene..., promrmlja.

- Ne, rekoh jednostavno s iskrenim naglaskom s kojim sam bio posebno zadovoljan. Vaša sestra je stvarno dosadna, Lou. Ja želim vas. Poljubio sam Jean kao... kao što bih poljubio svoju majku, a ona više ne zna gde je. Ne znam kako bih je se rešio, ali se bojim da neću uspeti. Sigurno će vam reći da ćemo se venčati. To ju je uhvatilo jutros u Dexovom autu. Zgodna je, ali ja je ne želim. Mislim da je pomalo udarena.

- Poljubili ste je pre mene.

- Ona je mene poljubila. Znao i sami da je čovek uvek zahvalan onome ko se pobrine za njega kada je naliven...

- Da li vam je žao šta ste je poljubili?

- Nije, rekoh. Žao mi je samo za jednu stvar a to je da te večeri niste vi bili pijani umesto nje.

- Sada me možete poljubiti, reče.

Nije se micala i gledala je pred sebe, ali mora da ju je skupo koštalo da to izgovori.

- Ne mogu vas poljubiti, rekoh. S Jean, to nije bilo važno. S vama bih se razboleo. Neću vas ni dotaći pre nego...

Prekinuh rečenicu i istisnuh nejasno obeshrabreno mumljanje okrenuvši se na drugu stranu kreveta.

- Pre čega? - upita Lou.

Blago se nagne i položi mi dlan na nadlakticu.

- To je glupo, rekoh. Nemoguće je.

- Recite...

- Hteo sam reći... pre nego se venčamo, Lou. Vi i ja. Ali vi ste premladi, i nikada se neću uspeti rešiti Jean, i nikada nas neće ostaviti na miru.

- Vi to ozbiljno mislite?

- Šta?

- Oženiti me?

- Ne mogu ozbiljno razmišljati o nečem nemogućem, rekoh uvereno. Ali ako mislite da li to ozbiljno želim, kunem vam se da je tako.

Ona ustane s kreveta. Ja ostadoh okrenut na drugu stranu. Ništa nije govorila. Ni ja nisam ništa rekao i osetih kako se ispružila na krevetu.

- Lee, reče nakon nekoliko trenutaka.

Osetio sam da mi srce lupa tako jako da je krevet pomalo odzvanjao. Okrenuh se. Svukla je ogrtač i sve ostalo i ležala na leđima zatvorenih očiju. Pomislih da bi Howard Hughes snimio tuce filmova samo zbog grudi te devojkice. Nisam je ni dirnuo.

- Ne želim to napraviti s vama, rekoh. Ta stvar s Jean mi se gadi. Pre nego ste me upoznale dobro ste se slagale. Ne želim vas razdvojiti ni na koji način.

Ne znam da li sam uopšte želeo išta osim da je jebem sve dok se ne razbolim, ako je verovati mojim porivima. Ali uspeo sam se suzdržati.

- Jean je zaljubljena u vas, reče Lou. To se vidi.

- Ja tu ništa ne mogu.

Bila je glatka i vitka kao biljka, i mirisala je kao parfimerija. Sedoh i nagnuh se nad njene noge, i poljubih joj unutrašnjost bedra, mesto gde je ženska koža meka poput ptičijeg pera. Ona skupi noge, a zatim ih gotovo odmah raširi, i ja ponovo započeh malo višlje. Njene sjajne i kovrčave dlačice su mi milovale obraz, i onda je počeh sporo i lagano lizati. Spolovilo joj je bilo vrelo i vlažno, čvrsto pod jezikom, i

hteo sam je zagristi, ali sam se suzdržao. Poskoči u sedeći položaj i dohvati mi glavu da je stavi na mesto. Napola se odmakoh.

- Neću to, rekoh. Neću sve dok ta priča s Jean ne bude gotova. Ne mogu vas obe oženiti.

Zagrizoh joj vrhove grudi. I dalje mi je držala glavu i žmirila.

- Jean se hoće udati za mene. Zašto? Ne znam. Ali ako odbijem, sigurno će nas nekako sprečiti da se viđamo.

Ćutala je i izvijala se pod mojim milovanjima. Desnim sam dlanom prolazio i vraćao se uzduž njenih bedara i Lou se otvarala pri svakom tačnom dodiru.

- Vidim samo jedno rešenje, rekoh. Mogu oženiti Jean a vi ćete poći s nama, i pronaći ćemo način da se viđamo.

- Neću, promrmlja Lou.

Glas joj je nejednako odzvanjao i gotovo da sam na njemu mogao svirati kao na nekom muzičkom instrumentu. Menjala je intonaciju pri svakom novom dodiru.

- Neću da to njoj radite...

- Ništa me ne prisiljava da joj to radim, rekoh.

- Oh! Uradite mi to, reče Lou. Uradite to odmah!

Pomicala se, i svaki put kada se moj dlan uspeo, ona mu je išla u susret. Kliznuh glavom prema njenim nogama, i, okrenuvši je na drugu stranu, leđima prema sebi, podignuh joj nogu i stavih lice među njene guzove. Dohvatih njeno spolovilo među usne. Naglo se ukrti i gotovo se odmah opusti. Kratko sam je sisao pa se povukoh. Ležala je na truhu.

- Lou, promrmljah. Neću vas jebati. Ne želim vas jebati pre nego budemo na miru. Oženit ću Jean i izvući ćemo se. Pomoći ćete mi.

Jednim se pokretom prebaci na leđa i poljubi me s nekom vrstom besa. Njeni su zubi udarali u moje, i za to sam joj vreme milovao bokove. A zatim je dohvatih za struk i postavih na noge.

- Idite leći, rekoh joj. Izgovorili smo mnogo gluposti. Vratite se u krevet.

I sam ustadoh i poljubih joj oči. Na sreću, zadržao sam gaćice pod pidžamom pa tako sačuvah dostojanstvo. Dodah joj grudnjak i gaćice; obrisah joj guzove plahtom, i konačno joj ogrnuh njen providni ogrtač. Dopuštala mi je da to radim, bez reči, bila je opuštena i mlaka u mojim rukama.

- Idemo pajkiti, sekice, rekoh. Ja sutra ujutro idem. Pokušajte doći na doručak, volim vas videti.

Zatim je izgurah van i zatvorih vrata. Naravno, imao sam te dve devojke. Bio sam sav sretan iznutra i verovatno se mali okretao pod svojih dva metra zemlje, pa sam mu pružio šapu. Nije to mala stvar, stisnuti ruku svome bratu.

XVI

Nekoliko dana kasnije sam dobio pismo od Toma. Nije bog zna šta govorio o svojim poslovima. Mislim da sam shvatio da je našao nešto ne osobito blistavo u nekoj školi u Harlemu, i navodio mi je Bibliju upućujući me na mesta u knjigama, jer je pretpostavljao da ne poznajem baš najbolje te priče. Radilo se o jednom delu iz knjige o Jobu i išao je ovako: "Držao sam svoje meso među svojim zubima, uzeo sam svoju dušu u svoje ruke." Mislim da je taj tip, prema onome što je govorio Tom, hteo time reći da je odigrao svoju poslednju kartu, ili stavio na kocku sve da bi dobio sve, i mislim da je to prilično komplikovan način da se kaže jednostavna stvar. Po tome sam zaključio da se Tom nije promenio što se toga tiče. Ali to je ipak bio dobar tip. Odgovorio mu da meni ide odlično i poslao sam mu jednu pedeseticu, jer sam verovao da jadni stari ne jede baš kako bi trebalo.

Što se ostalog tiče, nije bilo ništa novoga. Knjige i samo knjige. Dobijao sam popise božićnih albuma i prospekte koji nisu prošli kroz matičnu kuću, od tipova koji rade za vlastiti račun, ali moj mi je ugovor zabranjivao da se bavim tom igricom a ja nisam ništa hteo stavljati na kocku. Ponekada sam izbacivao tipove jedne druge vrste, koji su radili s porno stvarima; ali nikada nisam bio grub. To su često bili Crnci ili mulati, i znao sam da im loše ide; uglavnom bih im uzeo jednu ili dve stvari i dao ih svom društvu; Judy je osobito volela te stvarčice.

Oni su se i dalje sastajali u dragstoru i dolazili mi u posete, a ja sam s vremena na vreme dovodio devojke, uglavnom svaki drugi dan. Glupe pre nego pokvarene. Osim Judy.

Jean i Lou su trebale doći u Buckton pre kraja nedelje. Dva odvojena sastanka; Jean me nazvala, a Lou nije došla. Jean me je pozvala na naredni vikend, i morao sam joj reći da ne mogu doći. Nije se dobro osećala i bilo bi joj draže da sam mogao doći, ali sam joj rekao da kasnim s poslom a ona je obećala da će doći oko pet poslepodne u ponedeljak; tako ćemo imati vremena da popričamo.

Do ponedeljka nisam radio ništa posebno, a u subotu navečer sam ponovno zamenio gitarista u *Storku*, i to mi je donelo petnaest dolara i besplatno piće. Tamo su dobro plaćali. Kod kuće sam čitao ili

vežbao gitaru. Malo sam zapustio step, bez njega je lova bila i previše lako zarađena. Ponovo ću mu se posvetiti kada se resim tih dveju Asquithovih. Nabavio sam i metke za pištoljčić od malog, a nakupovao sam i raznih lekova. Odvezoh auto na servis i tip mi tamo popravi stvari koje nisu radile.

Dexu ni traga ni glasa sve to vreme. Pokušao sam ga naći u subotu ujutro, ali bio je otišao na vikend, nisu mi rekli kamo. Mislim da se već bio vratio desetogodišnjoj deci kod stare Anne, jer ni ostali iz društva nisu znali gde je proveo nedelju.

A u ponedeljak, u četiri i dvadeset, Jeanin se auto zaustavi ispred vratiju; stvarno joj se fućkalo za ono šta bi drugi mogli pomisliti. Izađe iz kola i uđe u dućan. Nije bilo nikoga. Priđe mi i poljubi me onako kako treba, a ja joj rekoh da sedne. Nisam se žurio spustiti gvozdenu zavesu da joj dam do znanja kako mi nije drago što dolazi prerano. Izgledala je vrlo loše, uprkos šminki, s crnim podočnjacima. Kao i obično, nosila je ono najskuplje što se uopšte može naći od odeće, i šešir koji sigurno nije kupljen u robnoj kući; uostalom, u njemu je izgledala starije.

- Dobro putovali? - upitah je.
- Blizu je, odvrati. Pre mi se činilo dalje.
- Poranili ste, primetih.

Pogleda svoj sat optočen brilijantima.

- Pa i nisam baš puno!... Sada je dvadeset pet do pet.
- Četiri sata i dvadeset osam minuta, pobunih se. Itekako ste poranili.

- To vam smeta?

Napravila je mazno lice; to mi je išlo na živce.

- Jasno. Imam drugog posla osim da se zabavljam.
- Lee, promrmlja ona, budite ljubazni!...
- Ljubazan sam kada dovršim posao.
- Budite ljubazni, Lee, ponovi. Imat ću... Ja sam...

Zastane. Razumeo sam, ali trebalo je da to izgovori.

- Šta hoćete reći?
- Rodit ću dete, Lee.
- Pazite, rekoh preteći joj prstom, radili ste zločeste stvari s nekim muškarcem.

Nasmeja se, ali lice joj je ostalo izduženo i napeto.

- Lee, morate me što pre oženiti, inače će izbiti i užasan skandal.
- Ma neće, rekoh uvereno. To se događa svaki dan.

Sad sam se odlučio za veseli ton; ipak je nisam smeo oterati pre nego sve sredim. Žene su u tom stanju često nervozne. Primakoh se i pomilovah joj ramena.

- Ostanite tu, rekoh. Zatvorit ću dućan pa ćemo biti mirniji.

Naravno da bi bilo jednostavnije rešiti je se s detetom. Sada je imala dobar razlog da sama sebi dođe glave. Krenuh prema vratima i dohvatih prekidač sleva za spuštanje rešetke. Spuštala se polagano, i čulo se samo pucketanje zupčanika koji su se okretali u kolomazu.

Kada sam se okrenuo, Jean je bila skinula šešir i sada je rastresala kosu; to joj je bolje stajalo. Zaista lepa devojkica.

- Kada odlazimo? upita odjednom. Sada me morate odvesti što pre možete.

- Možemo ići krajem nedelje, odgovorih. Moji su poslovi sređeni; ali tamo dole moram naći novi posao.

- Ja ću poneti novaca.

Nikako nisam hteo da me iko izdržava, pa makar to bila i devojkica koju sam hteo ubiti.

- Što se mene tiče, to ne menja ništa na stvari, rekoh. Nema ni govora o tome da trošim vaš novac. Neka to bude jasno jednom zauvek.

Ona ne odgovori. Vrpeljila se na stolici kao neko ko se ne usuđuje progovoriti.

- Hajde, da čujem, nastavih da je ohrabrim. Istresite to. Sta ste to napravili bez da mi kažete?

- Pisala sam tamo dole, reče. Videla sam adresu u oglasima, kažu da je to pusto mesto, za ljubitelje samoće i za ljubavnike koji hoće provesti miran medeni mesec.

- Ako svi ljubavnici koji traže mir tamo zakažu sastanak, progundah, to će biti prilična gužva!...

Nasmeja se. Izgledala je kao da joj je laknulo. To nije bila devojkica koja je mogla zadržati stvar za sebe.

- Odgovorili su mi, reče. Imat ćemo zasebnu zgradu za spavanje, a jest ćemo u hotelu.

- Najbolje bi vam bilo da vi odete prvi a ja ću vam se pridružiti, tako ću imati vremena da sve završim.

- Radije bih išla tamo zajedno s vama...

- Nemoguće. Vratite se kući da se ne digne uzbuna, i spakujte torbe u poslednji čas. Ne trebate nositi bog zna šta. I nemojte ostaviti pismo da im kažete kamo idete. Vaši roditelji ne moraju znati.

- Kad ćete doći?

- U ponedjeljak. Krenut ću u nedelju navečer.

Nema velikih izgleda da neko primeti moj odlazak u nedelju navečer. Ali tu je još bila i Lou.

- Naravno, rekoh, pretpostavljam da ste to već rekli svojoj sestri.

- Nisam još.

- Verovatno sumnja. U svakom slučaju, bilo bi dobro da joj kažete. Ona vam može poslužiti kao posrednik. Dobro se slažete, zar ne?

- Da.

- Onda joj recite, ali tek na dan odlaska, i ostavite adresu, ali tako da je pronađe tek nakon šta odete.

- Kako da to izvedem?

- Možete je staviti u kovertu i poslati je kada budete dve ili tri stotine milja dalje. Možete je ostaviti u nekoj ladici. Ima mnogo načina.

- Ne sviđaju mi se sve te komplikacije. Oh! Lee! Zar ne bismo mogli naprosto otići, zajedno, i svima reći da hoćemo da nas puste na miru?

- To je nemoguće, rekoh. Što se vas tiče, da. Ali ja nemam novaca.

- To mi je svejedno.

- Pogledajte se u ogledalo, rekoh. Svejedno vam je jer ga imate.

- Ne usuđujem se to reći Lou. Ona ima samo petnaest godina.

Nasmejah se.

- Mislite da je ona beba u kolevcu? Morali biste znati da u porodici koja ima sestre ona mlađa sve nauči otprilike u isto vreme kao i starija. Da imate sestricu od deset godina, ona bi znala koliko i Lou.

- Ali Lou je samo dete.

- Naravno. Treba samo pogledati kako se oblači. Parfemi kojima se poleva također svedoče o njenoj netaknutoj nevinosti. Treba joj reći. Ponavljam da vam je potreban posrednik između vas i vaših roditelja.

- Bilo bi mi draže da niko ne dozna.

Iscerih se sa svom zloćom koju sam uspeo skupiti.

- Niste baš osobito ponosni na svog tipa, ha?

Usne joj stanu drhtati i ja poverovah da će se rasplakati. Ustane.

- Zašto ste zli? Sviđa vam se da me vređate? Ako ne želim nikome reći, to je zato šta se bojim...

- Čega?

- Bojim se da me ne ostavite pre nego se venčamo.

Slegnuh ramenima.

- Vi mislite da bi me brak zaustavio da vas hoću ostaviti?

- Ako imamo dete, onda da.

- Da imamo dete, ne bih mogao dobiti rastavu, to je jasno; ali to me ne bi sprečilo da vas ostavim kada bih to hteo...

Ovaj put se rasplače. Sruši se natrag na stolicu malo spusti glavu i suze joj potekoše niz okrugle obraze. Shvatih da sam malo požurio i priđoh joj. Stavih joj dlan na vrat i pomilovah joj šiju.

- Oh, Lee! reče. To je toliko različito od onoga što sam mislila. Verovala sam da ćete biti sretni da budem s vama.

Odgovorih nekom budalaštinom, a ona stane povraćati. Ništa nisam imao pri ruci, čak ni maramicu, pa sam morao otrčati do ostave pozadi i uzeti krpnu s kojom je čistačica čistila dućan. Pretpostavljam da joj je pozlilo zbog deteta. Kada se prestala grčiti, obrisao sam joj lice njenom maramicom. Oči su joj bile prljave, i ja ih obrisah komadom papira. Smetao me je zadah, ali se nagnuh nad nju i poljubih je. Divlje me stegnula uz sebe mrmljajući nešto besmisleno. S tom devojkom nisam imao sreće. Stalno bolesna, bilo od previše pića ili previše jebanja.

- Bežite, rekoh. Vratite se kući. Dovedite se u red, spakujte se u četvrtak navečer i krenite. Pridružiću vam se u ponedeljak. Pobrинуo sam se za papire.

Odjednom se razveselila i nasmešila s nevericom.

- Lee... stvarno?

- Naravno.

- Oh! Lee, obožavam vas... Bit ćemo jako sretni, znate.

Zaista nije bila zlopamtilo. Devojke obično nisu tako pomirljive. Osovih je i pomilovah joj grudi preko haljine. Ukruti se i uzbudi. Htela je da nastavim. Meni bi bilo draže provetriti prostoriju, ali ona se okači na mene i raskopča me jednom rukom. Skinuti joj haljinu i

uzeh je na dugačkom stolu gde su mušterije odlagale knjige što su ih prelistale; zatvorila je oči i izgledala mrtva. Kada sam osetio da se opušta, nastavio sam sve dok nije zadrhtala, i rasuh sve po njenoj haljini, a ona se zatim pridigne prinoseći ruku ustima i ponovo povrati.

Onda je osovih na noge i zakopčah joj ogrtač; gotovo sam je odneo do auta kroz stražnja vrata i smestio za volan. Izgledala je kao da pada u nesvest, ali je još pronašla snage da mi ugrize donju usnicu do krvi; nisam se pobunio i gledao sam kako odlazi. Mislim da je auto i sam znao put, na njenu sreću.

Zatim sam se vratio kući i okupao se, zbog tog zadaha.

XVII

Sve do tada nisam razmišljao o svim komplikacijama u koje će me uvaliti ideja da uništim te dve devojke. Uhvati me želja da odustanem od čitavog plana i da pustim sve to, i da nastavim prodavati knjige bez da se više zabrinjavam. Ali morao sam to napraviti zbog malog, i zbog Toma, a i zbog sebe. Znao sam tipove koji su bili u situaciji sličnoj mojoj koji su zaboravili svoju krv, koji su uvek bili na strani belaca, i nisu oklevali mlatiti Crnce kad god bi mi se ukazala prilika. Te bih tipove isto tako poubijao s priličnim zadovoljstvom, ali stvari je trebalo obavljati postepeno. Najpre sestre Asquith. Mogao sam uhvatiti bezbroj prilika da smaknem nekog drugog: onu dečicu s kojom sam se viđao, Judy, Jicky, Billa i Betty, ali to me nije zanimalo. Nisu bili dovoljno reprezentativni. Dve Asquithove će mi biti proba. Zatim, mislim da bih uz malo spretnosti uspeo likvidirati nekog značajnog tipa. Ne baš senatora, ali nekoga takvoga. Trebalo mi je prilično toga da se smirim. Ali najpre moram malo razmisliti kako da se izvučem nakon što budem imao u rukama te mrtve ženke.

To bi najbolje bilo namestiti kao saobraćajnu nesreću. Ljudi će se pitati pošto su išle tamo kraj granice, ali sve će biti jasno nakon autopsije, kada vide da je Jean trudna. Lou je naprosto pravila društvo sestri. A ja s tim neću imati nikakve veze. Samo ću jednom kada stvar bude gotova i kada se sve smiri, sve reći roditeljima. Doznat će da im je kćeri imao jedan Crnac. Morat ću na neko vreme promeniti zrak, a kasnije će biti lako ponoviti stvar. Budalast plan, ali oni budalasti najčešće uspevaju. Bio sam siguran da će Lou doći onde u roku od sedam dana nakon našeg dolaska; imao sam je u šaci. Jedan izlazak s njenom sestrom. Jean za volanom, a onda nagla mučnina, posve prirodno. Imat ću dovoljno vremena da iskočim. U onom kraju tamo neće biti teško pronaći pogodan teren... Lou će biti napred sa sestrom, ja odostraga. Najpre Lou, a ako Jean ispusti volan kada to vidi, posao će biti gotov.

Ali taj plan s autom mi se samo napola sviđao. Pre svega, nije baš originalno. Onda, bit će prebzo gotovo. Trebalo je da nađem vremena da im kažem zašto, trebalo je da shvate da su mi u šakama, da shvate šta ih čeka.

Auto... ali kasnije. Auto za kraj. Mislim da sam se dosetio. Najpre ih odvesti na neko mirno mesto. I onde ih ubiti. I reći im. Staviti ih u auto, onda nezgoda. Jednako jednostavno, a mnogo bolje. Je li? Je li, baš?

Još sam neko vreme razmišljao o svemu tome. Postajao sam nervozan. A zatim sam odbacio sve te zamisli i samom sebi rekao si da se to sigurno neće dogoditi onako kako zamišljam, i setio sam se maloga. A setio sam se i svog poslednjeg razgovora s Lou. Dobro je započelo s tom devojkom, i sada sam to doradio. A za to je vredelo nešto staviti na kocku. Auto, ako budem mogao. Ako ne, tim gore. Granica nije daleko, a u Meksiku nema smrtne kazne. Verujem da sam sve to vreme imao u glavi taj drugi plan koji mi je sada postao jasan, i u tom sam trenutku shvatio o čemu se zapravo radi.

Tih dana sam pio prilično bourbona. Mozak mi je bio vraški zaposlen. Nabavih i druge stvari osim metaka; kupih lopatu, motiku i konopac. Još nisam znao da li će ta moja zamisao upaliti. Ako upali, u svakom slučaju će mi trebati meci. Ako ne, poslužit će mi ostale stvari. A lopata i motika, to je bilo osiguranje za jednu drugu zamisao koja mi je pala na pamet. Verujem da tipovi koji nešto smeraju greše što sve planiraju unapred i u tančine. Po mom mišljenju, bolje je pustiti slučaj da se malo uplete; ali kada dođe odlučan trenutak, treba imati pri ruci sve što je potrebno. Ne znam jesam li pogrešio što nisam sve točno pripremio, ali kada sam ponovo razmislio o tome s autom i nezgodom, nije mi se baš svidelo. Nisam bio računao na jedan važan faktor, faktor vremena; imat ću pred sobom prilično vremena, i izbegavao sam da se posve usredsredim na tu stvar. Niko ne zna mesto gde idemo i mislim da Lou neće to nikome reći, ako je naš poslednji razgovor imao učinak na koji sam računao. A to ću doznati čim stignem.

A zatim me, sat pre polaska, ščepa nekakav užas, i zapitah se da li ću u dolasku pronaći Lou. To mi je bio najteži trenutak. Stajao sam pred svojim stolom i pio. Ne znam koliko čaša, ali glava mi je bila tako bistra kao da se Ricardov bourbon pretvorio u čistu vodu, i videh to što sam morao napraviti jednako jasno kao što sam bio video Tomovo lice kada je kanta s benzinom eksplodirala u kuhinji; siđoh u dragstor i zatvorih se u telefonsku kabinu. Sobarica mi odgovori da je Lou upravo stigla, i ona se nakon pet sekundi javi.

- Halo? reče.
- Ovde Lee Anderson, kako ste?
- Šta se događa?
- Jean je otišla, zar ne?
- Da.
- I vi znate kamo ide?
- Znam.
- Rekla vam je?

Začuh kako se ceri.

- Dala je oglas u novine.

Ta devojka je dobro zapažala stvari. Mora da je odmah sve shvatila.

- Dolazim po vas, rekoh.
- Nećete k njoj?
- Hoću. S vama.
- Neću.
- Dobro znate da ćete ići.

Ona ne odgovori i ja nastavih.

- Toliko je jednostavnije ako vas povedem sa sobom.
- Zašto onda idete k njoj?
- Treba joj reći...
- Reći joj šta?

Sada se ja nasmejah.

- Podsetiti ću vas tokom vožnje. Spakujte se i idemo.
- Gde da vas čekam?
- Ja krećem. Za dva sata sam tamo.
- S vašim autom?
- Da. Čekajte u svojoj sobi. Zatrubit ću tri puta.
- Videt ću.
- Dolazim.

Spustih slušalicu ne čekajući njen odgovor I izvukoh maramicu da obrišem čelo. Izadoh iz kabine. Platih i popeh se natrag. Stvari su mi već bile u autu, a sav novac u džepovima. Matičnoj kući sam napisao pismo u kojem sam objasnio da sam hitno morao otići k bolesnom bratu; Tom će mi to oprostiti. Ne znam šta sam zapravo namaeravao s tim poslom u knjižari; nije to bilo tako loše. Ništa nisam ostavljao nedovršeno. Sve do tada sam živeo bez ikakvih briga, i bez nesigurnosti, nikada, ni na koji način, ali ova stvar me je

počela uzbuđivati i stvari su išle manje glatko nego obično. Poželeh da sam već tamo, da sve to sredim i da se pozabavim drugim stvarima. Ne podnosim kada se neka stvar rasteže pa mi se tako nije sviđalo ni ovo. Osvrnuh se da proverim nisam li nešto zaboravio, i uzeh šešir. Zatim izađoh i zatvorih vrata. Zadržah ključ. Nash me je čekao blok niže. Upalih i krenuh. Čim sam izašao iz grada, pritisnuh gas do daske i auto jurne.

XVIII

Na toj cesti je bilo vraški mračno i srećom nije bilo mnogo prometa. Uglavnom kamioni, u suprotnom smeru. Gotovo niko nije išao prema Jugu. Zaista sam napravio sve što sam mogao. Motor je brujao poput traktora i brzinometer je pokazivao sto osamdeset, ali ja nisam usporavao, i držalo se.

Samo sam hteo umiriti živce. Počela se osećati hladnoća, ali ogrtač mi je bio u torbi; Gospode! Nikada mi nije bilo manje hladno. Gledao sam saobraćajne znakove, ali put nije bio komplikovan. S vremena na vreme se pojavljivala benzinska stanica i tri četiri barake, a onda ponovno cesta. Poneka divlja životinja i voćnjaci ili obrađena zemlja, ili ništa.

Mislio sam da će mi trebati dva sata za sto milja. Zapravo ima sto osam ili devet, bez da se računa vreme izgubljeno na izlasku iz Bucktona i u zaokretanju oko vrta u dolasku. Bio sam ispred Louine kuće u pola dva ili tek nešto malo kasnije. Nash je napravio sve što je mogao. Pomislih da i Lou mora da je spremna, pa polako krenuh da prođem pokraj vrata i pridem što je moguće bliže kući; zatrubih tri puta. Ispočetka se ništa nije čulo. S toga mesta nisam video njen prozor, ali nisam se usuđivao izaći iz auta niti sam hteo ponovo trubiti, bojeći se da nekoga ne probudim.

Ostao sam onde čekati i video sam da mi se ruke tresu kada sam zapalio cigaretu da umirim živce. Nakon dve minute sam je bacio i dugo oklevao da ponovno zatrubim. A zatim, kada sam ipak odlučio izaći, shvatio sam da dolazi, okrenuvši se, video sam da se približava autu.

Imala je svetli kaput, bez šešira i veliku i ručnu torbu od smeđe kože koja je izgledala kao da će pući, ali nikakve druge prtljage. Ušla je i sela pokraj mene a da nije prozborila ni reći. Zatvorio sam vrata nagnuvši se preko nje, ali nisam je pokušao poljubiti. Bila je zatvorena kao blindirana kasa.

Krenuo sam i okrenuo se da se vratim na cestu. Zurila je u cestu ravno ispred sebe. Pogledah je krajičkom oka, ali sam mislio da će, kada izađemo iz grada, biti bolje. Prošao sam još sto milja punom brzinom. Počelo je postajati jasno da se Jug približava. Suhli vazduh i manje tamna noć. Ali ostalo je još za proći petsto ili šesto milja.

Više nisam mogao biti pokraj Lou a da ništa ne kažem. A njen je parfem ispunio auto; to me je nekako strašno uzбудilo, jer sam je ponovo video uspravnu u njenoj sobi sa strgnutim gaćicama, i njene mačje oči, pa uzdahnuh dovoljno glasno da ona to primeti. Izgledalo je kao da se budi, da nekako oživljava, i ja pokušah stvoriti srdačniju atmosferu, jer je ovo ipak bilo nekako napeto.

- Nije vam hladno?

- Nije, reče.

Zadrhti, i to joj još više pokvari raspoloženje. Pomislih da igra neku vrstu ljubomorne scene, ali morao sam se posvetiti vožnji, i nisam mogao srediti to na brzinu i samim rečima ako ona nastavi s tim durenjem. Makoh jednu ruku s upravljača i potražih u ladici s desne strane. Izvadih odatle bocu viskija i stavih je na njena kolena. U ladici je bio i bakelitni lončić. Uzeh ga i stavih pokraj boce, a zatim zatvorih ladicu i okrenuh dugme radija. Trebao sam se toga ranije setiti, ali očigledno sam bio napet.

Mučila me pomisao da još uvek sve preostaje da se napravi. Srećom, ona dohvati bocu i otčepi je, zatim naspe u čašu i proguta jednim gutljajem. Ponovno napuni čašu i ponovno je isprazni. Tek tad i meni napuni jednu. Nisam niti shvatao šta pijem i pružih joj čašu. Ona sve vrati u ladicu, protegne se malo na svome sedištu i otkopča dva dugmeta na kaputu. Nosila je prilično kratku suknju. Raskopča i kaputić. Ispod je imala žuti pulover na goljoj koži, i zbog vlastite sigurnosti se prisilih da gledam cestu.

Sada se u autu osećao njen parfem i alkohol, pomalo cigarete, pravi miris da vam zavrti glavu. Ali ostavih zatvorene prozore. I dalje nismo razgovarali; to je potrajalo još pola sata. Zatim je otvorila ladicu i popila još dve čaše. Sada joj je bilo vruće pa skide kaput. I u pokretu koji je napravila prema meni, malo se nagnuh i poljubih joj vrat, tačno ispod uha. Naglo se odmakne i okrene se, pa me pogleda. A zatim prasne u smeh. Mislim da je viski počeo delovati. Vozio sam još pedeset milja bez reči, i onda se odlučih. U međuvremenu je još pila.

- Niste u formi?

- Ide nekako, reče polako.

- Ne izlazi vam se sa starim Leeom?

- Pa mogla bih!

- Ne ide vam se videti sestricu?
- Ne spominjite mi moju sestru.
- To je draga devojka...
- Da, i dobro se jebe, ha?

Oduzela mi je dah. Bilo ko drugi mi je mogao to reći bez da mu poklonim pažnju, Judy, Jicky, B.J., ali ne i Lou. Shvati da sam se ukočio i stane se daviti od smeha. Kada se smejala, bilo jasno da je pila.

- Zar se ne kaže tako?
- Kaže se, potvrdih. Baš tako.
- A ona to ne radi?
- Ne znam.

Ona se opet nasmeje.

- Ne vredi vam, Lee, znate. Nemam više te godine kada se veruje da se deca dobijaju od ljubljenja u usta!

- Ko je govorio o deci?
- Jean čeka bebu.
- Jeste poludeli?
- Uveravam vas, Lee, da vam ne vredi. Znam ono šta znam.
- Nisam spavao s vašom sestrom.
- Jeste.
- Nisam, a i da jesam, ona ne čeka dete.
- Zašto joj je onda stalno zlo?
- Bilo joj je zlo i kod Jicky, pa joj ipak nisam napravio dete. Sestra vam ima slab želudac.
- A ostatak? Nije baš tako slabo?...

A onda se svali na mene udarajući me šakama. Uvukoh glavu među ramena i ubrzah. Udarala me svom snagom; nije to bilo bog zna šta, ali ipak sam osetio. Umesto mišića je imala tetive, i dobar teniski trening. Kada je prestala, ponovno se namestih u sedištu.

- Osećate se bolje?
- Odlično se osećam. A da li se Jean dobro osećala posle?
- Posle čega?
- Posle jebanja s vama?

Očigledno joj je pričinjavalo prilično zadovoljstvo ponavljati te reči. Da sam joj tada zavukao šaku među bedra, siguran sam da bih se morao obrisati.

- Oh! rekoh, pa ona je to već i pre radila!

To je ponovno izazvalo lavinu.

- Vi ste podli lažov, Lee Anderson.

Drhtala je nakon tog napora i ostala okrenuta prema cesti.

- Mislim da bi mi bilo draže jebati vas, rekoh. Vaš mi se miris više sviđa i imate više dlaka na trbuhu. Ali Jean se dobro jebe. Bit će mi žao kada je se rešimo.

Ona se ni ne pomakne. Progutala je to kao i sve ostalo. Meni je grlo bilo stegnuto, i, odjednom, kao da me je nešto zaslepilo, jer sam počeo shvaćati.

- Hoćemo li to napraviti odmah, promrmlja Lou, ili tek posle?

- Napraviti šta?

Jedva sam govorio.

- Hoćete me jebati?... reče tako dubokim glasom da sam razumeo šta je rekla više nego šta sam zaista čuo.

Sada sam bio uzbuđen poput bika i gotovo me je bolelo.

- Treba je najpre ukloniti, rekoh.

To sam napravio samo da vidim da li je zaista potpuno imam.

- Neću, reče.

- Toliko vam je stalo do sestre, ha? Bojite se?

- Ne želim čuti.

Na svoju sreću, primetih benzinsku stanicu i zaustavih auto. Morao sam razmišljati drugim stvarima, inače bih izgubio kontrolu. Ostadoh sedeti i rekoh tipu da mi napuni rezervoar. Lou okrene kvaku na vratima i iskoči. Nešto promrmlja i čovek joj pokaže baraku. Nestane i vrati se za desetak minuta. To sam iskoristio da napumpam gumu koja je omekšala i da mu kažem da mi donese sendvič koji nisam mogao jesti.

Lou se ponovno smesti. Platio sam čoveku i on se vrati na spavanje. Upalih motor i nastavih besomučnu vožnju još jedan ili dva sata. Lou se nije micala. Izgledalo je kao da spava; bio sam se posve smirio, a ona se odjednom protegne, ponovno otvori ladicu i ovaj put popije tri čaše zaredom.

Više je nisam mogao ni videti da se miče da se ponovno uzbudim. Pokušah nastaviti vožnju, ali nakon deset milja zaustavih auto uz rub ceste. Još je bila noć; osećalo se da sviće, a u ovom zapećku nije

bilo vetra. Nakupine stabala i grmlje. Prošli smo kroz neki grad pre nekih pola sata, možda.

Kada sam zakočio, dohvatio sam bocu, potegao i zatim joj rekao da izađe. Krenula je prema drveću i zaustavi se čim smo onamo stigli, pa zatraži cigaretu. Bio sam ih ostavio u autu. Rekoh joj da pričeka; ona stane prekapati po torbi u potrazi za njima, ali ja sam već bio otišao; dotrčah do auta. Uzeh i bocu. Bila je gotovo prazna, ali imao sam još u prtljažniku.

Kada sam se vratio, jedva sam hodao i počeh se raskopčavati pre nego sam i stigao do nje; u tom trenutku videh blesak revolverskog pucnja i istovremeno sam imao utisak da mi je puklo levo rame; ruka mi je pala uz telo: da se nisam počeo raskopčavati, dobio bih olovo u prsa.

Sve sam ovo pomislio u sekundi; a sekundu kasnije, bio sam na njoj i izvrtao joj zglavak a zatim je svom snagom tresnuh šakom po slepoočnici, jer me pokušala ugristi; ali bio sam u lošem položaju, i prokleta me bolelo. Dobila je svoje i prostrla se bez pokreta. Ali još nije bilo gotovo. Podigoh revolver i stavih ga u džep. To je bio obični 6,35., kao i moj, ali ta kučka je dobro gađala. Trkom sam se vratio do auta. Držao sam levu ruku desnom i mora da sam radio grimase kao kineska maska, ali bio sam tako besan da nisam ni shvatao koliko me boli.

Pronašao sam ono što sam tražio, konopac, pa se vratih. Lou se počinjala micati. Imao sam samo jednu ruku da joj zavežem ruke, i nije bilo lako, ali kada je bilo gotovo, počeh je šamarati; strgnuo sam joj suknju od kompleta i poderao pulover, i ponovno je stao šamarati. Morao sam je držati kolenom dok sam joj kidao prokleti pulover, i uspeo sam ga samo otvoriti spreda. Tek se sasvim malo razdanilo; jedan deo njena tela je bio tačno u tamnijoj strani stabla.

Tada je pokušala govoriti i rekla mi je da je neću imati i da je telefonirala Dexteru da upozori pajkane i da je shvatila da sam nitkov kada sam govorio o tome da maknemo njenu sestru. Nacerio sam se a onda je i ona pokušala iscediti nekakav smešak pa sam je tresnuo šakom po vilici. Grudi su joj bile hladne i tvrde; pitao sam je zašto je pucala na mene i pokušavao sam se savladati; rekla mi je da sam prljava Crnčuga, da joj je to rekao Dexter i da je pošla sa mnom da upozori Jean, i da me mrzi kako nikada nikoga nije mrzela.

Opet sam se nacerio. Udaralo mi je u grudima kao kovačev malj, i dlanovi su mi drhtali i leva ruka mi je gadno krvarila; osećao sam da mi curi niz podlakticu.

Onda sam joj odgovorio da su Belci ubili moga brata, i da se mene neće baš tako lako dočepati, ali da je ona u svakom slučaju dolijala, i stavio sam joj šaku na jednu sisu i stiskao sve dok se nije gotovo onesvestila, ali ćutala je. Nasmrt sam je išamarao. Ponovo je otvorila oči. Danilo se, i video sam da joj oči blistaju od suza i besa; nagnuo sam se nad nju; mislim da sam dahtao kao kakva zver i ona je počela vrištati. Ugrizao sam je svom snagom tačno između bedara. Usta su mi bila puna njenih crnih i tvrdih dlaka; kratko sam je pustio a zatim ponovno zagrizao niže gde je bilo mekše. Plivao sam u njenom mirisu, imala ga je i ovde, parfema, i stisnuo sam zube. Pokušavao sam joj staviti dlan na usta, ali ona se drala kao svinja, urlici da se obeznaniš. Onda sam stisnuo zube svom snagom koju sam imao, i ušao sam unutra. Osetio sam kako mi krv brizga u usta, i kako joj se bokovi izvijaju usprkos konopcu. Lice mi je bilo puno krvi, malo sam ustuknuo, na kolenima. Nikada nisam čuo da neka žena tako urla; odjednom sam shvatio da mi je sve otišlo u gaće; zgrčilo me kao nikada, ali bojao sam se da neko ne naiđe. Upalio sam šibicu, video sam da jako krvari. Na kraju sam je počeo udarati, najpre samo šakom, po čeljusti, osetio sam da joj zubi pucaju i nastavio sam, hteo sam da prestane vikati. Udarao sam jače, onda sam dohvatio suknu, natisnuo joj na usta i seo joj na glavu. Batrgala se kao crv. Nikada ne bih bio pomislio da ima tako žilav život; napravila je jedan tako jak pokret da sam mislio da će mi se leva podlaktica otkinuti; shvatio sam da sam sada tako besan da bih je živu oderao; onda sam ustao da je dovršim udarcima nogom, i svalio sam na nju svu svoju težinu stavivši joj cipelu preko grla. Kada se više nije micala, osetio sam da mi dolazi po drugi put. Sada su mi se kolena tresla, i bojao sam se da ću se ovaj put ja onesvestiti.

XIX

Trebao sam otići po lopatu i motiku i pokopati je onde, ali sada sam se bojao policije. Nisam hteo da me ulove pre nego likvidiram Jean. Sigurno, sada me je mali vodio; kleknuo sam ispred Lou. Razvezao sam konopac koji joj je držao ruke; imala je duboke tragove na zglavcima i bila je mekana na dodir kako to već jesu mrtvaci odmah nakon smrti, grudi su joj se već razmekšale. Nisam sklonio suknju s njenog lica. Nisam joj više hteo videti glavu, ali sam uzeo njezin sat. Trebalo mi je nešto njeno.

Na brzinu sam se malo uredio i otrčao do auta. Pogledavši se u retrovizor, video sam da nemam šta puno popravljati. Oprao sam se s malo viskija; ruka mi više nije krvarila; uspeo sam je izvući iz rukava i učvrstiti je uz telo pomoću šala i konopca. Zamalo sam se rasplakao, tako je bolelo, jer sam je morao saviti; ipak sam uspeo izvadiвши iz prtljažnika drugu bocu. Izgubio sam previše vremena i sunce tek šta nije izašlo. Uzeo sam iz auta Louin kaput i stavio ga na nju, nisam to hteo vući sa sobom. Nisam više osećao noge, ali ruke su mi se malo manje tresle.

Ponovno sam se smestio iza upravljača i krenuo. Pitao sam se šta je mogla reći Dexu; njena priča s policijom me je počela opsedati, ali nisam zaista o tome razmišljao. To je bilo pozadi, kao zvučna kulisa.

Hteo sam sada imati Jean i opet osetiti što sam osetio dva puta dok sam joj uništavao sestru. Bio sam pronašao ono šta sam oduvek tražio. Ta policija me je gnjavila, ali u posve drugom planu; to me neće sprečiti da napravim šta sam naumio, bio sam u prevelikoj prednosti. Morat će jako požuriti da bi me dohvatili. Ostalo mi je nešto manje od tristo milja. Levu ruku gotovo da uopšte nisam osećao, i navalio sam dalje svom snagom.

XX

Počeo sam se sećati stvari možda jedan sat pre odlaska. Setio sam se dana kada sam po prvi put uzeo gitaru. To je bilo kod jednog suseda i on mi je krišom dao nekoliko lekcija; vežbao sam samo jednu melodiju: *When the Saints go marchin on*, i naučio sam je svirati čitavu, zajedno s ritmom, i istovremeno pevati. I jedne večeri sam posudio susedovu gitaru da iznenadim svoje kod kuće; Tom je počeo pevati zajedno sa mnom; mali je poludeo, počeo je plesati oko stola kao na paradi rezervista; uzeo je neki štap i vrteo ga pred sobom. U tom trenutku je ušao moj otac, nasmejao se i počeo pevati s nama. Vratio gitaru susedu, ali sutradan sam pronašao jednu na svom krevetu; bila je rabljena, ali još uvek odlična. Svaki dan sam pomalo vežbao. Gitara je instrument od kojeg čovek postaje lenj. Uzmete je, odsvirate jednu melodiju, onda je ostavite, lenčarite, opet uzmete da udarite jedan ili dva akorda, ili da se pratite dok nešto fućkate. Na taj način dani brzo prolaze.

Odjednom sam došao k sebi nakon jednog uzdignuća na cesti. Mislím da sam zaspao. Više uopšte nisam osećao svoju levu ruku i bio sam užasno žedan. Pokušao sam ponovno razmišljati o starim vremenima da promenim tok misli, jer sam bio toliko nestrpljiv da stignem da mi je srce, čim sam ponovno došao k svesti, počelo odzvanjati u rebrima a desni dlan mi je stao drhtati na volanu; a i bez toga sam mogao voziti samo jednom rukom. Pitao sam se šta u tom trenutku radi Tom; verovatno je molio, ili učio decu; preko Toma sam došao do Clema, i do grada, Bucktona, gde sam ostao tri meseca i držao knjižnicu u kojoj sam pristojno zarađivao; setio sam se Jicky i onoga kada sam je jebao u vodi, i kako je reka toga dana bila prozirna. Jicky, sasvim mlada, glatka i gola, kao beba, i, odjednom, to me podsetilo na Lou i na njene crne dlake, guste i kovrčave, i na okus koji sam osetio ugrizavši ju, sladak i slankast okus, i vruć, s mirisom parfema njenih guzova, i ponovno sam čuo njene krikove; osetio sam kako mi se znoj cedi niz čelo, a nisam mogao pustiti taj prokleti volan da se obrišem. Imao sam dojam da mi je želudac ispunjen plinom i da mi pritišće dijafragmu da bi mi zgnječio pluća i Lou je urlala u mojim ušima; dosegnuh krupno dugme trube, na upravljaču; na cesti je bio krug od ebonita, kao crno dugme na

sredini, oznaka za grad, i ja zgnječih oba odjednom da bih prekrio urlike.

Mora da sam išao skoro osamdeset pet milja na sat; nije moglo brže, ali cesta se počne blago spuštati i videh da se kazaljka primiče za dva razdeljka, tri, zatim četiri. Odavno je već svanulo. Sada sam se mimoilazio s drugim vozilima i nekoliko sam ih pretekao. Nakon nekoliko minuta prestadoh pritiskati dugme trube jer sam mogao sresti pajkane na motorima, a nisam mogao brže da im pobegnem. Kada stignem, uzet ću Jeanin auto, ali Gospode, kada ću već jednom stići?...

Mislim da sam počeo groktati, u autu, groktati kao svinja, kroz zube da bih išao još brže, i ušao sam u zavoj bez da usporim, uz užasnu škripu guma. Nash se žestoko zanio, ali se ispravi nakon šta je bio gotovo posve na levoj strani ceste, a ja sam nastavio pritiskati do daske, i sada sam se smejao i bio sam sretan kao mali kada je obilazio oko stola pevajući *When the Saints...*, i gotovo se više nisam bojao.

XXI

Ta svinjarija od drhtanja se ipak vratila kada sam stigao ispred hotela. Bilo je skoro pola jedanaest; Jean me je verovatno čekala da zajedno doručujemo, kako sam joj bio i rekao. Otvorio sam desna vrata i izašao s te strane, jer s tom svojom rukom nisam mogao drugačije.

Hotel je bio nekakva bela zgrada u stilu toga kraja, sa zatvorenim kopcima prozora. Tu je još uvek bilo sunca, premda je bio kraj oktobra. Dole u dvorani ne pronađoh nikoga. Bilo je to daleko od otmene palače koju je obećavao oglas, ali što se tiče izdvojenosti, nije se moglo poželeti bolje.

Izbrojah jedva tucet drugih baraka među kojima je bila jedna benzinska stanica i zajedno s njom bar, odmaknuta od ceste, bez sumnje namenjena kamiondžijama. Izašao sam. Prema mom sećanju, paviljoni u kojima se spavalo bili su odvojeni od hotela, i pomislih da se nalaze na kraju puta obrubljenog kržljivim stablima i sparušenim grmljem koje je činilo pravi ugao s cestom. Ostavio sam Nash i krenuo onamo. Odmah je zaokretalo, a odmah sam i naleteo na Jeanin auto ispred kućerka s dve prilično čiste prostorije. Ušao sam bez najave.

Sedela je u fotelji i izgledalo je da spava, izgledala je loše, ali još uvek jednako dobro obučena. Hteo sam je probuditi; u istom trenutku zazvoni telefon koji je bio onde. Raspomamih se kao kakva budala i skočih prema njemu. Srce mi je opet odzvanjalo. Podigao sam slušalicu i odmah je spustio. Znao sam da samo Dexter može nazvati, Dexter ili policija. Jean je trljala oči. Ustala je, i ja je na brzinu poljubih da je ušutkam. Nakon spavanja joj je bilo malo bolje; obgrlih je rukom da je izvedem. U tom trenutku je primetila moj prazni rukav.

- Šta je bilo, Lee?

Izgledala je užasnuto. Nasmejao sam se. Loše sam se smejao.

- Nije to ništa. Pao sam kao idiot kada sam izlazio iz auta i razbio lakat.

- Ali krvarili ste!

- Ogrebotina... Dođite, Jean. Dosta mi je puta. Hteo bih biti s vama.

Tada je ponovno zazvonio telefon, i bilo mi je kao da je struja prolazila kroz mene umesto kroz žice. Nisam se mogao savladati pa sam dohvatio aparat i bacio ga na parket.

Zgazio sam ga u komadiće. Odjednom je bilo kao da petama mrvim lice Lou. Opet sam se preznojavao i gotovo sam pobegao. Znao sam da mi usta drhte i da verovatno izgledam kao luđak.

Srećom, Jean nije navaljivala. Izašla je i rekao sam joj da sedne u auto; idemo malo dalje, da budemo na miru, a posle ćemo se vratiti na doručak. Već je odavno bilo vreme doručku, ali ona je izgledala bezvoljno. Još uvek bolesna, mislim, zbog tog deteta koje je čekala. Stisnuo sam gas. Auto je krenuo i prilepio nas za naslone, sada je skoro bilo gotovo; smirih se kada sam čuo zvuk tog motora. Rekoh Jean nešto da se izvinim zbog telefona; počela je primećivati da bulaznim, i bilo je vreme da prestanem s bulažnjem. Stisnula se uz mene i stavila glavu na moje rame.

Pričekao sam da pređem dvadeset milja i počeo tražiti neko mesto da stanem. Cesta je na tom mestu bila izdignuta nasipom. Samome sebi sam rekao da će iza kosine biti dobro. Zaustavio sam. Jean je prva sišla. Pipao sam revolver u džepu. Nisam ga hteo odmah upotrebiti. Čak i s jednom rukom mogu izaći na kraj i s Jean. Sagnula se da učvrsti cipelu i video sam joj guzove ispod kratke suknje koja joj je prijanjala uz bedra. Osetio sam da mi se suše usta. Zaustavila se pokraj nekog grmlja. Tamo je bio jedan deo odakle se nije videla cesta ako bismo seli.

Ispružila se na zemlju; uzeo sam je, onde, odmah, ali nisam dozvolio da idem do kraja. Pokušao sam se umiriti, usprkos toj njenoj proklesoj vrtnji bokovima; uspeo sam postići da ona svrši a da ja sam nisam ništa imao. Tada sam progovorio.

- Uvek vam je tako kada spavate s obojenima?

Nije ništa odgovorila. Bila je savršeno otupela.

-Jer ja sam to znatno više od jedne osmine.

Ponovno je otvorila oči a ja sam se nacerio. Nije razumela. Onda sam joj sve ispričao; čitavu priču o malom, kako se zaljubio u jednu devojk, i kako su ga otac i brat devojk, onda sredili; objasnio sam joj šta sam hteo napraviti s Lou i s njom, da dve plate za jednoga. Gurnuo sam ruku u džep i pronašao Louin sat, pokazao sam joj ga, i

rekao da žalim šta joj nisam doneo oko njene sestre, ali da su oči bile previše oštećene nakon mog originalnog tretmana.

Bilo mi je teško izgovoriti sve to. Reči nisu same dolazile. Ona je bila tamo, zatvorenih očiju, ispružena na zemlji suknje podignute do trbuha. Opet sam osetio kako mi dolazi, iz leđa, i moja je šaka obuhvatila njeno grlo a da se nisam mogao suzdržati; došlo je; bilo je tako jako da sam je ispustio i gotovo ustao. Lice joj je već bilo plavo, ali nije se pomicala. Pustila je da je davim bez da je išta poduzela. Mora da je još disala. Izvukao sam revolver iz džepa i ispalio joj dva metka u vrat, gotovo prislonivši cev uz nju; krv je počela navirati u krupnim mehurima, polako, na prekide, uz vlažan zvuk. Od očiju joj se videla samo bela crta između kapaka; onda se nekako zgrčila i mislim da je tada umrla. Okrenuo sam je da joj više ne vidim lice, i, dok je još bila vruća, napravio sam joj ono što sam joj već bio napravio u njenoj sobi.

Verovatno sam se odmah potom onesvestio; kada sam došao k sebi, bila je potpuno hladna i nisam je mogao pomaknuti. Tako sam je ostavio i popeo se natrag do auta. Jedva sam se vukao; pred očima su mi prolazili bleskovi; kada sam seo za upravljač, setio sam se da je viski u Nashu, i ruka mi je ponovo počela drhtati.

XXII

Narednik Culloughs spusti svoju lulu na sto.

- Nikada ga nećemo uhvatiti, reče.

Carter podigne glavu.

- Možemo pokušati.

- Ne možemo s dva motora uhvatiti tipa koji ide sto milja na sat u autu od osamsto kila!

- Možemo pokušati. Stavljamo glavu u torbu, ali možemo pokušati.

Barrow još nije ništa rekao. To je bio krupni klippan, vitak i tamnokos, divovskog rasta, koji je razvlačio reči.

- Ja sam za to, reče.

- Idemo? reče Carter.

Culloughs ih pogleda.

- Momci, reče, stavljate glave na kocku, ali ako ga stignete u prednosti ste.

- Ne možemo dopustiti nekom prokletom Crncu da pohara čitav kraj, reče Carter.

Culloughs ne odgovori i pogleda svoj sat.

- Pet sati je, reče.

- Nazvali su ima deset minuta. Trebao bi proći ovuda za pet minuta... ako prođe, doda.

- Ubio je dve devojke, reče Carter.

- I jednog automehaničara, doda Barrow.

Proveri da li mu je kolt dobro namešten u futroli na boku i krene prema vratima.

- Već su mu za petama, reče Culloughs. Prema poslednjim vestima, još se drže. Jedna kola su upravo krenula i očekuju se još jedna.

- Bolje da krenemo, reče Carter. Sedi iza mene, reče Barrowu. Uzet ćemo samo jedan motor.

- To nije po pravilima, pobuni se narednik.

- Barrow dobro puca, reče Carter. A niko ne može voziti i pucati istovremeno.

- Ma radite kako vam volja! reče Culloughs. Ja perem ruke.

Indian naglo krene. Barrow se uhvati s Carterom; jedan uz drugoga su bili privezani kožnim remenom.

- Uspori čim izađeš iz grada, reče Barrow.

- To nije po pravilima, zagunđa Culloughs, nekako baš u isti čas, i melanholično pogleda motor Barrowa.

Slegne ramenima i vrati se u stanicu. Gotovo odmah ponovno izađe i vide kako nestaje stražnji kraj velikog belog Buicka koji je promaknuo uz grmljavinu motora. Zatim začuje sirene i vide kako prolaze četiri motora - bilo ih je dakle četiri - i odmah za njima automobil.

- Sranje od ceste, promrmlja opet Culloughs.

Ovaj put je ostao vani. Slušao je kako zavijanje sirena odmiče.

XXIII

Lee je žvakao na prazno. Desna mu se ruka nervozno pomicala po volanu dok je svom snagom gazio po gasu. Oči su mu bile zakrvavljene i licem mu je curio znoj. Svetla mu je kosa bila slepljena znojem i prašinom. Jedva je razabirao zavijanje sirena iza sebe, napinjao je uši, ali cesta je bila previše loša da bi pucali na njega. Ispred sebe spazi jedan motor i skrene nalevo da bi ga zaobišao, ali on zadrži istu razdaljinu i vetrobran se odjednom rasprsne, dok su mu lice zasipali četvrtasti komadići usitnjenog stakla. Motor kao da je bio gotovo nepomičan u odnosu na Buick, i Barrow je gađao pažljivo kao da se nalazi na streljani. Lee opazi bleskove drugog i trećeg hica, ali kugle promašiše cilj. Sada je pokušavao voziti cestom u cikcak da izbegne metke ali vetrobran se ponovno rasprsne, bliže njegovom licu. Sada je osećao struju vazduha koja je ulazila kroz savršeno okruglu rupu krupnog bakrenog zrna iz kalibra 45.

A onda mu se učini da je Buick ubrzao, jer se približavao motoru, ali naglo shvati da je, naprotiv, Carter usporavao. Oko ustiju mu se rastegne blede osmeh dok je polako podizao stopalo s gasa. Između dva vozila je ostalo jedva dvadeset metara, petnaest, deset; Lee ponovno pritisne gas do daske. Vide lice Barrowa sasvim blizu svoga i poskoči od udarca kugle koja mu je prošla kroz desno rame; zaobiđe motor stišćući zube da ne ispusti upravljač; kada bude napred, više nema opasnosti.

Cesta naglo skrene i opet se izravna. Carter i Barrow su mu i dalje bili za petama. Usprkos napetosti, sada je osećao u svojim slomljenim udovima i najmanju nepravilnost ceste. Pogleda retrovizor. Na vidiku su bila samo ona dva čoveka, i vide da Carter usporava i staje uz rub da bi se Barrow namestio u uobičajenom smeru, jer sada nisu mogli reskirati pokušaj da ga preteknu.

Cesta se granala sto metara dalje, na desno; Lee primeti neku zgradu. Ubrzavajući i dalje, pređe preko novoobrađenog polja pokraj puta. Buick strahovito poskoči i jako se zanese, ali on ga uspe ispraviti uz škripu svih metalnih delova, i zaustavi se ispred hambara, pa se dokopa vrta. Obe ruke su ga sada bez prestanka razdirale. Cirkulacija mu se vraćala u levu ruku koja je i dalje bila privezana uz telo i nagonila ga da uzdiše od boli. Krene prema

drvenim merdevinama koje su vodile na tavan i stane se uspinjati prečkama. Umalo izgubi ravnotežu, i povrati je krajnjim naporom, izvivši se i dohvativši zubima krupni valjak od grubog drveta. Oстане tako, dahćući, na pola puta, i jedan špranj drveta mu razdere usnu. Shvati kako je jako stegnuo zube kada ponovno oseti u ustima onaj slankast okus vruće krvi, vruće krvi koju je pio s tela Lou, između njenih bedara neparfemisanih francuskim parfemom koji nije bio za njene godine. Ponovno vide njena razderana usta i suknju njena kompleta natopljenu krvlju, i ponovno mu pred očima zaplesашe svetla.

Polako, bolno, uspane se uz još nekoliko prečaka, a vani su odzvanjali urlici sirena. Krikovi Lou u buci sirena, to se uzdiglo i ponovno oživelo u njegovoj glavi, ponovno je ubijao Lou, i isti osećaj, isti užitak ga ponovno obuzme dok se uspinjao na daske tavana. Vani buka prestane. Jedva, bez pomoći desne ruke čiji mu je i najslabije pokretanje sada također zadavao bol, dovuče se do malenog prozora. Pred njim, dokle je oko sezalo, pružala su se polja žute zemlje. Sunce se spuštalo i slabi je vetar pomicao bilje uz cestu. Krv mu je curila u desni rukav i niz telo; postajao je sve slabiji, zatim počne drhtati jer ga je opet obuzimao strah.

Sada su policajci opkolili hambar. Začuje da ga pozivaju, i usta mu se širom rastvore. Bio je žedan i znojio se i hteo im je dovikivati uvrede, ali grlo mu je bilo suho. Video je kako njegova krv stvara lokvu pokraj njega, kako mu moči koleno. Drhtao je kao list i zubi su mu cvokotali, i kada su se začuli koraci na prečkama merdevina, počeo je urlati, najpre bezglasni urlik, koji zatim naraste i pojača se i zaori: pokuša dohvatiti revolver u džepu i uspe po cenu bezumnog napora. Telo mu se pripije uza zid, što dalje od otvora iz kojeg se pomaljao čovek u plavom. Uperio je revolver, ali nije mogao pucati.

Buka je prestala. Onda prestane urlati i glava mu padne na prsa. Nejasno začuje neki zvuk; prođe nešto vremena, a zatim ga meci pogode u bok; telo mu se opusti i polako se svali na stranu. Traka sline spoji njegova usta s grubim podom ambara. Konopci koji su mu pridržavali levu ruku su na njoj ostavili duboke plave tragove.

XXIV

Oni iz sela ga ipak obesiše jer je bio Crnac. Pod hlačama, u donjem delu njegova trbuha se još uvek videla podrugljiva izbočina.

KRAJ

Table of Contents

I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII
IX
X
XI
XII
XIII
XIV
XV
XVI
XVII
XVIII
XIX
XX
XXI
XXII
XXIII
XXIV